VERORDENING MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING GEMEENTE VLIELAND 2027

De raad van de gemeente Vlieland;

gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van;

gelet op de artikelen 2.1.3, [artikel 2.1.4 eerste, tweede, derde, vierde en zesde lid en artikel 2.1.4a eerste, tweede, derde, vijfde en zesde lid], 2.1.4b tweede lid, [2.1.5 eerste lid,] 2.1.6, [2.1.7,] [2.3.6 vierde lid] en 2.6.6 eerste lid van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015;

overwegende dat:

- Inwoners zelf verantwoordelijk zijn voor de manier waarop zij hun leven inrichten en deelnemen aan de samenleving;

- Wanneer inwoners beperkingen ervaren in hun maatschappelijke participatie of zelfredzaamheid, en zelf geen oplossing kunnen vinden, zij ondersteuning nodig hebben;

- Inwoners die te maken hebben met psychische of psychosociale problemen, of die vanwege huiselijk geweld of andere redenen hun thuissituatie hebben verlaten, hulp nodig hebben om zich in de samenleving staande te houden;

- Bij het beoordelen van de noodzaak van ondersteuning eerst gekeken wordt naar de eigen kracht van de inwoner, de gebruikelijke hulp, de inzet van mantelzorg, het sociale netwerk en de beschikbare algemene voorzieningen of algemeen gebruikelijke voorzieningen;

- Het noodzakelijk is om bij verordening regels vast te stellen voor de invulling van de verplichting om ondersteuning te bieden;

besluit vast te stellen de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2027.

Hoofdstuk 1: Begrippen en algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsbepalingen

In deze verordening wordt verstaan onder:

a. *algemene voorziening:* het aanbod van diensten of activiteiten dat, zonder voorafgaand onderzoek naar de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de gebruikers, toegankelijk is en dat gericht is op maatschappelijke ondersteuning;
b. *algemeen gebruikelijke voorziening:* een voorziening die:
   - niet specifiek bedoeld is voor personen met een beperking;
   - daadwerkelijk beschikbaar is;
   - een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner in staat is tot zelfredzaamheid of participatie en;
   - financieel gedragen kan worden met een inkomen op minimumniveau;
c. *beleidsregels:* beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland;
d. *bijdrage in de kosten:* bijdrage in de kosten als bedoeld in artikel 2.1.4a van de wet;
e. *college:* de burgemeester en wethouders van de gemeente Vlieland;
f. *de Dienst:* de Dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid Noardwest Fryslân;
g. *eigen kracht*: het vermogen van een inwoner om zijn beperking in zelfredzaamheid of participatie zelf op te lossen, zonder ondersteuning van de gemeente;
h. *gebruikelijke hulp:* hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van de inwonende partner, inwonende ouders, inwonende kinderen of andere huisgenoten;
i. *gebiedsteam:* het in de gemeente actieve team van professionals;
j. *hoofdverblijf:* de woonruimte, bestemd en geschikt voor permanente bewoning, waar de persoon met beperkingen zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft;
k. *hulpvraag:* behoefte aan maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 1 van de wet;
l. *ingezetene:* inwoner die hoofdverblijf heeft in de gemeente Vlieland;
m. *melding:* kenbaar maken van de hulpvraag aan het college als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 1 van de wet;
n. *persoonlijk plan:* plan waarin de inwoner de omstandigheden, bedoeld in artikel 2.3.2. lid 4 Wmo 2015 onderdelen a. tot en met g. van de wet, beschrijft en aangeeft welke maatschappelijke ondersteuning naar zijn mening het meest is aangewezen;
o. *pgb:* persoonsgebonden budget;
p. *sociaal netwerk:* een sociaal netwerk is de groep mensen met wie iemand een sociale relatie heeft en die hem of haar kunnen ondersteunen, zoals familie, vrienden, buren en andere belangrijke contacten;
q. *uitvoeringsbesluit:* Uitvoeringsbesluit Wmo 2015;
r. *wet:* Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015);
s. *ZIN:* zorg in natura.

Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven, hebben dezelfde betekenis als in de wet, het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 en de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel 2. Algemene bepalingen

De gemeente Vlieland volgt het beleid van de gemeente Leeuwarden in haar rol als centrumgemeente ten aanzien van de volgende regionale voorzieningen:

- Beschermd wonen
- Maatschappelijke opvang en vrouwenopvang
- Veilig thuis-organisatie

Deze voorzieningen zijn vastgesteld in de Verordening Wmo 2026 gemeente Leeuwarden, de Beleidsregels Wmo 2026 gemeente Leeuwarden en het Financieel Besluit Wmo 2026 gemeente Leeuwarden en de gewijzigde versies hiervan.
Het betreft alleen wijzigingen die voortvloeien uit bepaalde verantwoordelijkheden.
Deze verantwoordelijkheden zijn vastgelegd in de gemeenschappelijke regeling 'Centrumregeling samenwerking Sociaal Domein Fryslân 2022' en de gewijzigde versies hiervan.

Artikel 3. Privacy

1. Het college informeert de inwoner duidelijk over zijn privacy rechten en hoe zijn gegevens worden gebruikt in het kader van de ondersteuning.
2. Het college moet zich houden aan de wetgeving bij het verwerken van persoonsgegevens. Dit betekent dat het college de regels volgt die staan in de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo), de Algemene Wet Bestuursrecht, de Archiefwet, de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) en andere regels die hierover gaan.
3. Als het college gegevens overdraagt voor onderzoek of om passende ondersteuning te bieden aan de inwoner, moet de betrokken professional – met toestemming van de inwoner – de benodigde informatie verstrekken.
4. Het binnentreden van de woning gebeurt in overleg met de inwoner, tenzij het noodzakelijk is om zonder toestemming binnen te treden. Dit kan het geval zijn als er acuut levensgevaar dreigt voor de inwoner of anderen, of als er een groot risico is op ernstig lichamelijk of psychisch letsel, ernstige schade (financieel of anders), verwaarlozing of ernstige schade aan de ontwikkeling van de inwoner.

Hoofdstuk 2: Melding en onderzoek

Artikel 4. Melding

1. Een melding kan door of namens de inwoner vormvrij bij het college worden gedaan.
2. Het college bevestigt de ontvangst van de melding schriftelijk en maakt zo spoedig mogelijk een afspraak voor een gesprek.

Artikel 5. Beoordeling melding

1. In aanvulling op de artikelen 1.2.1, onder a, en 2.3.5, derde lid, van de wet wordt geen maatwerkvoorziening verstrekt voor zover de inwoner de problematiek waarvoor een maatwerkvoorziening wordt aangevraagd zelf kan verminderen of oplossen door:
    a. inzet van de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen (eigen kracht);
    b. gebruikelijke hulp van huisgenoten;
    c. mantelzorg of hulp van personen uit het sociale netwerk;
    d. gebruik te maken van algemene voorzieningen;

e. gebruik te maken van algemeen gebruikelijke voorzieningen of diensten;
f. ondersteuning door het gebiedsteam.

2. Gebruikelijke hulp is hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van:
   a. de inwonende partner;
   b. inwonende ouders;
   c. inwonende kinderen;
   d. of andere huisgenoten.
3. Het is de normale, dagelijkse hulp die huisgenoten elkaar onderling moeten bieden, omdat ze samen een duurzaam huishouden voeren en op die grond een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor het functioneren van dat huishouden en voor elkaar.
4. Het college maakt bij de beoordeling of de (gebruikelijke) hulp van de huisgenoot verwacht mag worden onderscheid tussen kortdurende en langdurende situaties. Hierbij wordt ondermeer gekeken naar:
   a. de mate van hulp die de inwoner nodig heeft;
   b. de aard en de duur van de hulp en de benodigde ondersteuningsintensiteit;
   c. de mate waarin en de wijze waarop de inwoner voorafgaand aan de melding is ondersteund door diens huisgenoot op het gebied van zelfredzaamheid en participatie, dan wel het meedoen in de samenleving;
   d. de mate van planbaarheid van de hulp;
   e. de behoeften en mogelijkheden van de inwoner.
5. Bij de beoordeling of sprake is van gebruikelijke hulp in langdurende situaties houdt het college in ieder geval rekening met de volgende factoren betreffende de huisgenoot:
   a. de leeftijd van de huisgenoot;
   b. de woonsituatie;
   c. de beschikbaarheid om hulp te bieden;
   d. de kennis, kunde en leerbaarheid van de huisgenoot om de noodzakelijke hulp te bieden;
   e. de lichamelijke en mentale belastbaarheid van de huisgenoot;
   f. of er sprake is van problematiek bij de huisgenoot (zoals relationele problemen of schulden);
   g. welke verplichtingen de huisgenoot heeft, bijvoorbeeld voor werk en sociale verplichtingen;
   h. het belang van de huisgenoot om een inkomen uit arbeid te krijgen;
   i. de vraag of financiële problemen (kunnen) ontstaan door het bieden van hulp.
6. Het college kan ten aanzien van de gebruikelijke hulp nadere regels stellen.

Artikel 6. Cliëntondersteuning

1. Het college draagt zorg voor de beschikbaarheid van gratis onafhankelijke cliëntondersteuning.
2. Het college wijst de inwoner en eventueel zijn mantelzorger voor het onderzoek op de mogelijkheid gebruik te maken van gratis cliëntondersteuning.

Artikel 7. Persoonlijk plan

1. Het college informeert de inwoner over de mogelijkheid tot het indienen van een persoonlijk plan en stelt hem gedurende zeven dagen na de melding in de gelegenheid het plan te overhandigen.
2. Het college betrekt het persoonlijk plan bij het onderzoek als bedoeld in artikel 9 van deze verordening.

Artikel 8. Informatie en identificatie

1. De inwoner levert de informatie en de documenten aan die nodig zijn voor het onderzoek en die hij zelf heeft of gemakkelijk kan krijgen.
2. Bij het onderzoek, bedoeld in artikel 9 van deze verordening, stelt het college de identiteit van de inwoner vast aan de hand van een geldig identiteitsbewijs.

Artikel 9. Onderzoek

1. Een gesprek maakt deel uit van het onderzoek. Het gesprek wordt gevoerd met de inwoner of zijn vertegenwoordiger, voor zover mogelijk zijn mantelzorger en andere personen.
2. De factoren genoemd in artikel 2.3.2 lid 4 van de wet, maken in ieder geval deel uit van het onderzoek en vormen de basis van het gesprek.
3. De in artikel 5 genoemde criteria (zoals eigen kracht en gebruikelijke hulp) maken onderdeel uit van deze beoordeling en worden toegepast tijdens dit onderzoek.
4. Tijdens het gesprek wordt aan de inwoner in begrijpelijke bewoordingen medegedeeld welke mogelijkheden bestaan om te kiezen voor een pgb en wat de gevolgen van die keuze zijn.
5. Het college informeert de inwoner over de mogelijkheid om een aanvraag als bedoeld in artikel 10 in te dienen.
6. Als dit nodig is voor het onderzoek, kan het college de inwoner, zijn mantelzorger of bij gebruikelijke hulp zijn huisgenoten oproepen voor een gesprek of een onderzoek door een daartoe aangewezen deskundige.
7. Als dit nodig is voor het onderzoek, kan het college een door hem daartoe aangewezen adviesinstantie om advies vragen.
8. Het college geeft de inwoner een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek.

Hoofdstuk 3: Aanvraag maatwerkvoorziening

Artikel 10. Aanvraag

1. Een aanvraag voor een maatwerkvoorziening wordt door of namens een inwoner schriftelijk ingediend bij het college.
2. Een aanvraag voor een maatwerkvoorziening kan pas worden ingediend nadat het onderzoek is uitgevoerd, tenzij het onderzoek niet is uitgevoerd binnen zes weken na de ontvangst van de melding.
3. Een aanvraag wordt ingediend door middel van een door het college vastgesteld aanvraagformulier.

Artikel 11. Criteria maatwerkvoorziening

1. Een inwoner komt in aanmerking voor een maatwerkvoorziening ter compensatie van de beperkingen in zijn zelfredzaamheid of participatie, als de inwoner de beperkingen niet kan verminderen of wegnemen door gebruik te maken van:
    a. eigen kracht en/of;
    b. gebruikelijke hulp en/of;
    c. mantelzorg en/of;
    d. hulp van andere personen uit het sociale netwerk en/of;
    e. algemeen gebruikelijke voorzieningen en/of;
    f. algemene voorzieningen en/of;
    g. ondersteuning door het gebiedsteam;

2. Een inwoner met psychische of psychosociale problemen, of een inwoner die de thuissituatie heeft verlaten in verband met huiselijk geweld of andere omstandigheden, kan in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening gericht op beschermd wonen of opvang indien dit noodzakelijk is en geen passende oplossing mogelijk is met de in het eerste lid genoemde mogelijkheden.
3. Een maatwerkvoorziening kan worden verstrekt als ZIN, pgb of financiële tegemoetkoming.
4. Het college kan nadere regels stellen over de maatwerkvoorzieningen die op grond van lid 1 en lid 2 beschikbaar zijn.

Artikel 12. Voorwaarden en weigeringsgronden

1. Als een maatwerkvoorziening noodzakelijk is, verstrekt het college de goedkoopste compenserende voorziening.
2. De maatwerkvoorziening wordt alleen verstrekt als deze, gezien de beperkingen van de inwoner, veilig voor hemzelf en zijn omgeving is, doelmatig is en geen gezondheidsrisico's met zich meebrengt en niet anti-revaliderend werkt.
3. Bij de te verstrekken vervoersvoorziening wordt alleen rekening gehouden met de verplaatsingen in de directe woon- en leefomgeving met een maximum van 300 ritten per jaar (enkele reis) en vanaf Harlingen haven 1.500 km op jaarbasis.
4. Geen maatwerkvoorziening wordt verstrekt:
    a. als voor de problematiek die aanleiding geeft voor de noodzaak tot ondersteuning een voorziening op grond van een andere wet bestaat;
    b. als de inwoner de gevraagde voorziening voor de melding heeft gerealiseerd of geaccepteerd;
    c. als de inwoner de gevraagde voorziening na de melding en vóór datum van besluit heeft gerealiseerd of geaccepteerd, tenzij het college daarvoor schriftelijk toestemming heeft gegeven of de noodzaak en geschiktheid van de voorziening en de gemaakte kosten achteraf nog kan beoordelen;
    d. als de inwoner de voorziening eerder al heeft gekregen en de normale gebruiksduur nog niet voorbij is. Dit geldt niet wanneer de voorziening is verloren gegaan door omstandigheden buiten de schuld van de inwoner of wanneer de inwoner (een deel van) de restwaarde vergoed;
    e. als deze niet hoofdzakelijk op de individuele inwoner is gericht;
    f. als de voorziening niet noodzakelijk was geweest wanneer de inwoner rekening had gehouden met bestaande en bekende beperkingen en de te verwachten ontwikkelingen daarvan;
    g. als een eerder verstrekte voorziening nog een passende bijdrage levert aan de zelfredzaamheid of participatie van de inwoner en de aangevraagde voorziening daarom niet noodzakelijk is;
    h. als de inwoner een indicatie heeft op grond van de Wet langdurige zorg, of naar verwachting daarvoor in aanmerking komt, maar niet meewerkt aan het verkrijgen van een besluit hierover, tenzij artikel 8.6a van de wet van toepassing is;
    i. voor zover de inwoner op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk of op grond van een andere wet de beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie kan wegnemen;
    j. voor zover de inwoner met gebruikmaking van een algemene voorziening de beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie kan wegnemen;
    k. Voor zover de inwoner met behulp van lichte kortdurende ondersteuning door het gebiedsteam de beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie kan wegnemen.
5. Een maatwerkvoorziening gericht op zelfredzaamheid en participatie wordt niet verstrekt als:
    a. deze niet langdurig noodzakelijk is, tenzij het gaat om hulp bij het huishouden of begeleiding of collectief vervoer;

b. de inwoner geen ingezetene is van de gemeente Vlieland.

6. Geen woonvoorziening wordt verstrekt:
    a. als de beperkingen voortkomen uit de aard van de in de woning gebruikte materialen, de slechte staat van het onderhoud of de omstandigheid dat de woning niet voldoet aan de geldende wettelijke eisen;
    b. als de inwoner zijn hoofdverblijf niet heeft of niet zal hebben in de woning waaraan de voorziening wordt getroffen;
    c. ten behoeve van woonruimten die niet geschikt zijn voor permanente bewoning. Er kan dan wel een voorziening voor verhuizing en (her)inrichting worden verstrekt;
    d. als het om voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten gaat, anders dan voorzieningen die noodzakelijk zijn om de woning toegankelijk te maken, zoals automatische deuropeners, hellingbanen, het verbreden van gemeenschappelijke toegangsdeuren, het aanbrengen van drempelhulpen of vlonders of het aanbrengen van een opstelplaats bij de toegangsdeur van de gemeenschappelijke ruimte. Er kan dan wel een voorziening voor verhuizing en inrichting worden verstrekt;
    e. als de inwoner verhuist zonder dat dit nodig was vanwege beperkingen in zelfredzaamheid of deelname aan de samenleving, en er ook geen andere belangrijke reden voor de verhuizing was;
    f. als de inwoner niet is verhuisd naar de voor zijn beperkingen meest geschikte beschikbare woning, tenzij daarvoor vooraf schriftelijk toestemming is gegeven door het college;
    g. als de voorziening in het geval van nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten meegenomen kan worden.
7. In afwijking van lid 6 onder b van dit artikel en artikel 2.3.5. lid 6 van de wet kan voor inwoners die in een Wlz-instelling wonen een woonvoorziening treffen die de woning bezoekbaar maakt. Onder bezoekbaar wordt verstaan dat de woning toegankelijk is en dat ten minste één verblijfsruimte en een toilet bereikbaar zijn.

Artikel 12a. Zorgvuldige omgang met verstrekte voorzieningen

1. De inwoner maakt zorgvuldig gebruik van een verstrekte maatwerkvoorziening (ZIN en pgb).
2. De inwoner treft redelijke maatregelen om verlies, diefstal, beschadiging of onnodige slijtage van een voorziening te voorkomen.
3. De inwoner meldt schade, verlies, diefstal of defecten aan een maatwerkvoorziening zo spoedig mogelijk aan het college of de door het college aangewezen uitvoerder.
4. Kosten van noodzakelijk onderhoud, reparatie en verzekering van voorzieningen die in bruikleen zijn verstrekt komen voor rekening van de gemeente, tenzij sprake is van opzet, grove schuld of verwijtbaar handelen van de inwoner.
5. Indien schade aan een voorziening is ontstaan door opzet, grove schuld of verwijtbaar handelen van de inwoner, kunnen de kosten van herstel, vervanging of waardevermindering geheel of gedeeltelijk op de inwoner worden verhaald.

Artikel 13. Besluit

1. Het college legt het besluit om wel of geen maatwerkvoorziening te verstrekken vast in een beschikking.
2. De maatwerkvoorziening wordt na de besluitdatum zo spoedig mogelijk gestart en in beginsel binnen 6 maanden, tenzij dit redelijkerwijs niet mogelijk is.

Artikel 14. Inhoud beschikking

1. In de beschikking tot verstrekking van een maatwerkvoorziening staat of deze voorziening als ZIN of als pgb of als financiële tegemoetkoming wordt verstrekt.
2. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening als ZIN vermeldt de beschikking in ieder geval:
    a. welke maatwerkvoorziening verstrekt wordt;
    b. de ingangsdatum en de duur van de verstrekking;
    c. of een bijdrage in de kosten verschuldigd is en de daarbij door het college gehanteerde uitgangspunten, zoals de kostprijs van de voorziening;
    d. welke rechten en plichten de maatwerkvoorziening met zich meebrengt.
3. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb vermeldt de beschikking in ieder geval:
    a. voor welke voorziening het pgb bedoeld is;
    b. wat de hoogte van het pgb is en hoe deze is bepaald;
    c. de ingangsdatum en de duur van de verstrekking;
    d. de termijn van 6 maanden waarbinnen de inwoner het pgb moet besteden tenzij dit redelijkerwijs niet mogelijk is als bedoeld in artikel 13 lid 2;
    e. hoe de besteding van het pgb verantwoord moet worden en;
    f. of een bijdrage in de kosten verschuldigd is en de daarbij door het college gehanteerde uitgangspunten, zoals de kostprijs van de voorziening;
    g. welke rechten en plichten het pgb met zich meebrengt.

Artikel 15. Regels voor een pgb

1. Als een inwoner in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening en de ondersteuning zelf wenst in te kopen door middel van een pgb, toetst het college of voldaan wordt aan de in artikel 2.3.6. lid 2 van de wet opgenomen voorwaarden. De inwoner dient daarvoor een budgetplan in. In het budgetplan is in elk geval opgenomen:
    a. hoe de inwoner zelf of met hulp van iemand uit het sociale netwerk of zijn vertegenwoordiger de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze gaat uitvoeren;
    b. waarom een pgb voor de inwoner een passende vorm van ondersteuning is;
    c. welke voorziening de inwoner met het pgb zou willen inkopen en bij welke uitvoerder;
    d. op welke wijze de kwaliteit van de voorziening is gewaarborgd en duidelijk is dat de voorziening geschikt is voor het doel waarvoor het pgb wordt verstrekt;
    e. de kosten van de voorziening, uitgedrukt in aantal eenheden en tarief.
2. Het college verstrekt geen pgb als de inwoner het pgb zelf beheert met hulp van de ondersteuner die de ondersteuning levert, of dit beheer laat uitvoeren door die ondersteuner of door personen of organisaties die aan deze ondersteuner zijn verbonden. Dit is om ongewenste belangenverstrengeling te voorkomen.
3. Het pgb mag niet worden besteed aan:
    a. kosten voor bemiddeling, tussenpersonen of belangenbehartigers;
    b. kosten voor het voeren van een pgb-administratie;
    c. kosten voor ondersteuning bij het aanvragen en beheren van een pgb;
    d. kosten voor een feestdagenuitkering en een eenmalige uitkering;
    e. reiskosten;
    f. uitbetaling in de vorm van een maandloon. Het pgb bevat geen vrij besteedbaar deel.
4. Het college kan de Sociale verzekeringsbank gemotiveerd verzoeken om betalingen uit het pgb voor ten hoogste dertien weken geheel of gedeeltelijk op te schorten indien er een redelijk vermoeden bestaat van onrechtmatige besteding of oneigenlijk gebruik van het pgb.

Artikel 16. Onderscheid inzet formele en informele hulp

1. Bij het vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp.
2. Van formele hulp is sprake indien de ondersteuning wordt verleend door:
    a. een aanbieder of instelling; of
    b. een zelfstandig werkende hulpverlener (zzp'er), die niet behoort tot het sociaal netwerk van de inwoner en die beschikt over de voor het leveren van de ondersteuning noodzakelijke deskundigheid, opleiding en ervaring.
3. Het college kan nadere eisen stellen aan de kwaliteit van formele hulp, waaronder het beschikken over een relevante opleiding, werkervaring en, indien noodzakelijk, een geldige verklaring omtrent het gedrag (VOG).
4. Informele hulp is hulp die wordt geboden door:
    a. personen uit het sociaal netwerk van de inwoner; of
    b. personen die niet voldoen aan de criteria voor formele hulp als bedoeld in het tweede lid.
5. Hulp verleend door personen uit het sociaal netwerk wordt altijd aangemerkt als informele hulp.
6. Voor het verlenen van informele hulp is een geldige verklaring omtrent het gedrag (VOG) vereist, tenzij het de inwonende partner of inwonende kinderen betreft.

Artikel 17. Hoogte pgb

1. De hoogte van het pgb voor een hulpmiddel of woningaanpassing wordt maximaal vastgesteld op:
    a. het bedrag van de goedkoopst compenserende voorziening in natura bij de leverancier waarmee de gemeente een overeenkomst heeft gesloten;
    b. het bedrag van de kosten volgens de door het college geaccepteerde offerte indien de gemeente voor het hulpmiddel of de woningaanpassing geen overeenkomst heeft gesloten, zo nodig aangevuld met een vergoeding voor onderhoud, verzekering en reparatie;
    c. bij aanschaf van een tweedehandsvoorziening wordt het pgb budget naar verhouding vastgesteld.
2. Het pgb voor vervoer is per rit gelijk aan het in de regio voor het reguliere openbare vervoer geldende basistarief plus het kilometertarief vermenigvuldigd met het aantal gereisde kilometers. Het uitgangspunt is dat maximaal 300 ritten per jaar (enkele reis) en vanaf Harlingen haven 1.500 km op jaarbasis binnen de eigen woon- en leefomgeving kan worden afgelegd.
3. Als het op basis van lid 1 vastgestelde pgb in een individueel geval onvoldoende is om de aangewezen voorziening te kunnen inkopen, wordt het tarief zodanig aangepast dat de hulp hiermee bij tenminste één aanbieder kan worden ingekocht.
4. De hoogte van het pgb is bij het bestaan van een arbeidsovereenkomst gelijk aan het op dat moment geldende uurtarief voor pgb. Voor de indicaties die voorafgaand aan de Wet aanpassing Regeling dienstverlenging aan huis toegekend zijn en waarbij sprake is van een arbeidsovereenkomst, geldt een overgangsperiode voor de duur van de betreffende indicatie (met een maximumperiode van 2 jaar).
5. De hoogte van het persoonsgebonden budget (pgb) wordt vastgesteld op basis van een tarief dat:
    a. toereikend is om op verantwoorde wijze te voorzien in veilige, doeltreffende en kwalitatief goede ondersteuning;
    b. is gebaseerd op een redelijke kostprijs, waarbij rekening wordt gehouden met de kosten die noodzakelijk zijn voor het leveren van de ondersteuning, waaronder loonkosten, vervanging bij ziekte, verzekeringen, scholing en redelijke overheadkosten.
6. De hoogte van het pgb voor formele en informele hulp wordt vastgesteld op de volgende percentages:

Productgroep	Formeel % van ZIN	Informeel % van ZIN
Huishoudelijke ondersteuning	75%	60%
Individuele begeleiding	75%	60%
Begeleiding in groepsverband	80%	60%
Kortdurend verblijf	80%	60%
Vervoer begeleiding in groepsverband en kortdurend verblijf	80%	80%

7. De Dienst stelt in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning conform de percentages genoemd in lid 6 de tarieven voor pgb's vast.
8. Indien het tarief van de door de inwoner gekozen zorgaanbieder hoger is dan het maximum vastgestelde tarief in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning, betaalt de inwoner het meerdere zelf.
9. Rolstoelvoorzieningen. Het pgb is maximaal gelijk aan het ZIN-tarief. Onderhoud, reparatie en verzekering zijn gedurende de technische levensduur van de voorziening onderdeel van het pgb. Bij een tweedehands rolstoel wordt het bedrag naar verhouding vastgesteld. Als geen ZIN-tarief mogelijk is zijn twee offertes verplicht. Het pgb wordt gebaseerd op de laagste offerte. Bij een tweedehands rolstoel wordt het bedrag naar verhouding vastgesteld.
10. Vervoersvoorzieningen (algemeen). Hiervoor gelden dezelfde uitgangspunten als bij de rolstoelvoorzieningen. Twee offertes zijn verplicht indien er geen ZIN-tarief beschikbaar is.
11. Woonvoorzieningen. Het pgb is gebaseerd op het ZIN-tarief. Onderhoud, reparatie en verzekering zijn gedurende de technische levensduur van de voorziening onderdeel van het pgb. Voor vaak voorkomende woonvoorzieningen wordt het bedrag van het pgb bepaald met behulp van een regionale tarievenlijst met standaardprijzen. Het college gebruikt deze regionale tarievenlijst om te berekenen hoeveel pgb iemand krijgt. Ze passen de lijst aan als dat nodig is. In de beschikking staat altijd welk bedrag is gebruikt en hoe dit bedrag is berekend op basis van de regionale tarievenlijst. Wanneer de aanpassing niet op de lijst staat zijn twee offertes verplicht. Het pgb wordt gebaseerd op de laagste offerte.
12. Auto- en fietsaanpassingen. Het pgb wordt bepaald aan de hand van te overleggen offertes. Deze zijn gebaseerd op de goedkoopste compenserende aanpassingen. Twee offertes zijn verplicht. Het pgb wordt gebaseerd op de laagste offerte.

Artikel 18. Financiële tegemoetkoming

Een inwoner komt in aanmerking voor een financiële tegemoetkoming als dit een passende bijdrage levert aan de zelfredzaamheid en participatie en het om een van de volgende voorzieningen gaat:

a. de kosten voor verhuizen en herinrichting. De hoogte is gebaseerd op marktonderzoek naar de kosten voor verhuizing en de Nibud-normen voor stoffering;
b. voor maximaal 6 maanden kan een financiële tegemoetkoming worden verstrekt voor huurderving van een woonruimte De kosten daarvan worden bepaald door de werkelijke huur van die woonruimte (inclusief verbruik van gas, water en elektra);
c. financiële tegemoetkoming vervoerskosten (rolstoel)taxi;
d. de Dienst legt jaarlijks de hoogte van de onder a en c genoemde financiële tegemoetkomingen vast in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Hoofdstuk 4: Bijdrage in de kosten

Artikel 19. Bijdrage voor maatwerkvoorzieningen

1. Een inwoner is een bijdrage in de kosten verschuldigd voor een maatwerkvoorziening in natura of een pgb zolang hij van de maatwerkvoorziening gebruik maakt of gedurende de periode waarvoor het pgb wordt verstrekt.
2. Als een maatwerkvoorziening in natura of pgb voor een minderjarige inwoner wordt verstrekt is geen bijdrage in de kosten verschuldigd.
3. Op het moment dat de inwoner als bedoeld in lid 2 van dit artikel de meerderjarige leeftijd bereikt wordt een bijdrage in de kosten opgelegd evenredig naar de resterende looptijd van de maatwerkvoorziening
4. Voor de volgende voorzieningen is geen bijdrage in de kosten verschuldigd:
    a. een financiële tegemoetkoming;
    b. vervoer dat noodzakelijk is in verband met het deelnemen aan een maatwerkvoorziening gericht op begeleiding in groepsverband of kortdurend verblijf.
5. Voor collectief vervoer geldt een afwijkende bijdrage. De reizigersbijdragen daarvoor zijn door de Dienst vastgelegd in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning.
6. Onder de in dit artikel genoemde voorzieningen worden mede begrepen de voorzieningen die daarvoor in de plaats treden.

Artikel 20. Hoogte bijdrage in de kosten

1. Voor maatwerkvoorzieningen in natura of in de vorm van een pgb, zoals genoemd in artikel 19 lid 1, is de inwoner van 18 en jaar en ouder een maandelijkse bijdrage in de kosten verschuldigd. Dit bedrag geldt voor een ongehuwde inwoner of voor gehuwde inwoners samen.
2. De bijdrage, bedoeld in het eerste lid, wordt vastgesteld overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens de wet en bedraagt ten hoogste het door het Rijk vastgestelde abonnementstarief, tenzij het college een lagere bijdrage vaststelt.
3. Voor het gebruik van collectief vervoer is de inwoner een ritbijdrage verschuldigd. De hoogte hiervan wordt vastgesteld in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning.
4. De bijdrage voor een hulpmiddel, woonvoorziening, vervoersvoorziening of een algemene voorziening is nooit hoger dan de kostprijs van de voorziening.
5. De kostprijs van een maatwerkvoorziening in natura is gelijk aan de kosten die het college hiervoor betaalt.
6. De kostprijs van een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb is gelijk aan de hoogte van het toegekende pgb.
7. De kostprijs van een algemene voorziening is gelijk aan de kosten die het college per inwoner voor deze voorziening maakt.
8. De bijdragen voor de maatwerkvoorzieningen beschermd wonen, maatschappelijke opvang en vrouwenopvang worden vastgesteld en geïnd overeenkomstig de daarvoor geldende wettelijke bepalingen en regionale afspraken.
9. In afwijking van dit artikel kan een inwoner op grond van hoofdstuk 3 van het uitvoeringsbesluit vrijgesteld zijn van het betalen van een bijdrage.

Artikel 21. Herziening, intrekking, beëindiging en terugvordering van maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's

1. Het college informeert inwoners of hun vertegenwoordiger op begrijpelijke wijze over:
    a. de rechten en plichten die verbonden zijn aan het gebruik van een maatwerkvoorziening of een persoonsgebonden budget;

b. de gevolgen van het niet naleven van deze verplichtingen, waaronder herziening, intrekking, beëindiging en terugvordering.

2. De inwoner of diens vertegenwoordiger doet onverwijld mededeling aan het college van feiten en omstandigheden waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed kunnen zijn op het recht op een maatwerkvoorziening of pgb.
3. Het college kan een besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening of pgb herzien of beëindigen indien:
    a. de inwoner niet langer is aangewezen op de voorziening;
    b. de voorziening niet langer passend of toereikend is;
    c. de inwoner niet voldoet aan de aan de voorziening verbonden voorwaarden;
    d. de voorziening of het pgb niet of niet voor het beoogde doel wordt gebruikt;
    e. de inwoner langer dan zes weken verblijft in een instelling als bedoeld in de Wet langdurige zorg of de Zorgverzekeringswet.
4. Het college kan een besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening of pgb geheel of gedeeltelijk intrekken indien het besluit is genomen op basis van opzettelijk verstrekte onjuiste of onvolledige gegevens en de juiste gegevens tot een andere beslissing zouden hebben geleid.
5. Het college kan een besluit tot toekenning van een persoonsgebonden budget intrekken indien het budget niet binnen zes maanden na uitbetaling is ingezet voor de afgesproken ondersteuning.
6. Indien het college een besluit als bedoeld in het vierde of vijfde lid intrekt, kan het de ten onrechte verstrekte voorziening of de geldswaarde daarvan geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Indien het persoonsgebonden budget geheel of gedeeltelijk is besteed aan een derde die wist of redelijkerwijs kon weten dat het budget ten onrechte werd verstrekt, kan het college het betreffende bedrag mede van deze derde terugvorderen.
7. Als het recht op een geleende voorziening wordt ingetrokken, moet deze worden ingeleverd bij de leverancier of de gemeente.
8. Het college kan nadere regels stellen over de wijze waarop herziening, intrekking, beëindiging en terugvordering plaatsvinden.

Artikel 22. Opschorten van betalingen uit het persoonsgebonden budget

1. Het college kan de Sociale verzekeringsbank gemotiveerd verzoeken om betalingen uit het persoonsgebonden budget geheel of gedeeltelijk op te schorten voor een periode van ten hoogste dertien weken, indien er een ernstig vermoeden bestaat dat:
    a. het persoonsgebonden budget onrechtmatig wordt besteed; of
    b. niet wordt voldaan aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden verplichtingen.
9. Het college kan de Sociale verzekeringsbank verzoeken betalingen uit het persoonsgebonden budget op te schorten indien de inwoner langer dan zes weken verblijft in een instelling als bedoeld in de Wet langdurige zorg of de Zorgverzekeringswet.
10. De inwoner of diens vertegenwoordiger wordt onverwijld schriftelijk geïnformeerd over het verzoek tot opschorting en de redenen daarvoor.
11. Gedurende de opschorting onderzoekt het college of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 21, derde of vierde lid, en besluit het college zo nodig tot herziening, intrekking of beëindiging.

Hoofdstuk 5: Kwaliteit en veiligheid

Artikel 23. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning

1. Aanbieders dragen zorg voor een goede kwaliteit van voorzieningen door:

a. de voorzieningen af te stemmen op de persoonlijke situatie, behoeften en mogelijkheden van de inwoner;
b. de voorzieningen af te stemmen op andere vormen van zorg en ondersteuning die de inwoner ontvangt;
c. te zorgen voor de inzet van voldoende deskundige en geschikte personen, afgestemd op de aard en complexiteit van de ondersteuning;
d. zorg te dragen voor een adequate borging van kwaliteit, waaronder – voor zover van toepassing – het voldoen aan relevante kwaliteitsstandaarden of keurmerken;
e. erop toe te zien dat personen die de ondersteuning verlenen handelen in overeenstemming met de professionele standaard.

2. Het college waarborgt dat ook ondersteuning die wordt ingekocht met een persoonsgebonden budget van voldoende kwaliteit is en kan daartoe eisen stellen aan de personen die de ondersteuning verlenen.
3. Het college kan nadere regels stellen over de kwaliteit van voorzieningen, waaronder eisen met betrekking tot de deskundigheid van personen die de ondersteuning verlenen.
4. De Dienst ziet toe op de naleving van deze eisen en kan daartoe onder meer gebruik maken van periodiek overleg met aanbieders, cliëntervaringsonderzoek, kwaliteitscontroles en toezicht.

Artikel 24. Verhouding prijs en kwaliteit levering voorziening door derden

1. Ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een dienst door een derde als bedoeld in artikel 2.6.4 van de wet en de eisen die gesteld worden aan de kwaliteit van de dienst stelt het college vast:
    a. een vaste prijs, die geldt voor een inschrijving als bedoeld in de Aanbestedingswet 2012 en het aangaan overeenkomst met derde; of
    b. een reële prijs die geldt als ondergrens voor:
        1) een inschrijving en het aangaan overeenkomst met de derde;
        2) de vaste prijs, bedoeld in onderdeel a.
2. Het college stelt de prijzen, bedoeld in het eerste lid, vast:
    a. conform de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de personen die de ondersteuning verlenen, bedoeld in artikel 2.1.3 lid 2 onderdeel c van de wet, en
    b. rekening houdend met de continuïteit in de hulpverlening, bedoeld in artikel 2.6.5 lid 2 van de wet, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners.
3. Het college houdt overeenkomstig artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 in het belang van een goede prijs-kwaliteitverhouding bij de vaststelling van de tarieven die het hanteert voor door derden te leveren diensten, in ieder geval rekening met:
    a. kosten van de personen die de ondersteuning verlenen;
    b. redelijke overheadkosten;
    c. kosten voor niet-productieve uren van de personen die de ondersteuning verlenen als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg;
    d. reis- en opleidingskosten;
    e. indexatie van loon binnen een overeenkomst;
    f. overige kosten als gevolg van gemeentelijke eisen, zoals rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen.
4. Het college houdt in het belang van een goede prijs-kwaliteitverhouding bij de vaststelling van de tarieven die het hanteert voor door derden te leveren overige voorzieningen, in ieder geval rekening met:
    a. de marktprijs van de voorziening;
    b. de eventuele extra taken die in verband met de voorziening van de leverancier worden gevraagd, zoals:

1) aanmeten, leveren en plaatsen van de voorziening;
2) instructie over het gebruik van de voorziening;
3) onderhoud van de voorziening;
4) verplichte deelname in bepaalde samenwerkingsverbanden.

5. Het college kan nadere regels stellen over de wijze waarop de prijs-kwaliteitverhouding wordt vastgesteld.

Artikel 25. Meldingsregeling calamiteiten en geweld

1. De Dienst treft een regeling voor het melden van calamiteiten en geweldsincidenten bij de levering van een voorziening door een aanbieder en wijst een toezichthoudend ambtenaar aan.
2. Aanbieders melden iedere calamiteit en ieder geweldsincident dat zich heeft voorgedaan bij de verstrekking van een voorziening onmiddellijk aan de toezichthoudend ambtenaar.
3. De toezichthoudend ambtenaar, bedoeld in artikel 6.1, van de wet, doet onderzoek naar de calamiteiten en geweldsincidenten en adviseert het college over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld.

Hoofdstuk 6: Waardering mantelzorgers

Artikel 26. Jaarlijkse waardering mantelzorgers

Het college draagt zorg voor een jaarlijkse blijk van waardering voor mantelzorgers van inwoners van de gemeente. Het college bepaalt op welke wijze deze waardering wordt vormgegeven en voor welke mantelzorgers deze geldt.

Hoofdstuk 7: Klachten en medezeggenschap

Artikel 27. Klachtregeling

1. Het college stelt een regeling vast voor afhandeling van klachten van inwoners die betrekking hebben op:
   - de wijze van afhandeling van meldingen;
   - verzoeken en aanvragen op grond van deze verordening.
     Hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht is hierop van toepassing.
2. Aanbieders stellen een regeling vast voor de afhandeling van klachten van inwoners die betrekking hebben op voorzieningen die op grond van deze verordening worden verstrekt.
3. De Dienst ziet toe op de naleving van artikel 27 lid 2 door periodieke overleggen met de aanbieders en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek te organiseren.

Artikel 28. Medezeggenschap

1. Aanbieders zijn verplicht te beschikken over een regeling voor de medezeggenschap van inwoners en over voorgenomen besluiten van de aanbieder die voor de inwoners van belang zijn
2. De Dienst ziet toe op de naleving van artikel 28 lid 1 door periodieke overleggen met de aanbieders en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek te organiseren.

Artikel 29. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

1. Het college zorgt ervoor dat inwoners en hun vertegenwoordigers, waaronder begrepen door het college ingestelde adviesorganen, tijdig worden betrokken bij het beleid voor maatschappelijke

ondersteuning. Zij krijgen de mogelijkheid om voorstellen te doen en advies uit te brengen over verordeningen en beleidsplannen. Het college biedt daarbij de ondersteuning die nodig is om deze rol goed te kunnen vervullen
2. Het college zorgt voor regelmatig overleg met inwoners en hun vertegenwoordigers. Zij kunnen onderwerpen aandragen voor de agenda en ontvangen de informatie en ondersteuning die nodig is om goed aan het overleg deel te nemen.
3. Het college kan nadere regels stellen over de uitvoering van het eerste en tweede lid.

Hoofdstuk 8: Overgangsrecht en slotbepalingen

Artikel 30. Onvoorziene gevallen

In gevallen waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 31. Pilot

1. Het college mag een pilot uitvoeren om te onderzoeken hoe maatschappelijke ondersteuning verbeterd kan worden. Voor een pilot mag het college tijdelijk afwijken van regels in deze verordening en van beleidsregels, maar alleen als die regels de pilot in de weg staan. Alle andere regels blijven gewoon gelden.

2. Het college stelt de gemeenteraad vooraf in kennis van een voorgenomen pilot. Een pilot wordt uitgevoerd op basis van een plan en is altijd tijdelijk. In het plan wordt in ieder geval vastgelegd:

    a. wat de pilot inhoudt;
    b. hoe lang de pilot duurt;
    c. welke regels uit deze verordening en/of de beleidsregels tijdelijk niet worden toegepast.

Artikel 32. Hardheidsclausule, evenredigheid en nadere regels

1. Het college kan in uitzonderlijke gevallen ten gunste van de inwoner afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, gelet op het doel van de Wmo 2015.
2. Bij het nemen van een besluit over een maatwerkvoorziening weegt het college de nadelige gevolgen voor de aanvrager af tegen het beoogde doel van de ondersteuning.
3. Het besluit dient in redelijke verhouding te staan tot de te bereiken doelen van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie.
4. Het college kan nadere regels stellen over de uitvoering van deze verordening

Artikel 33. Intrekking oude verordening en overgangsrecht

1. De Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024 wordt per 1 januari 2027 ingetrokken.
2. Een inwoner houdt recht op een lopende voorziening verstrekt op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024 totdat het college een nieuw besluit heeft genomen.
3. Aanvragen ingediend vóór inwerkingtreding van deze verordening worden afgehandeld volgens de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024, tenzij toepassing van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2027 gunstiger is voor de aanvrager.

4. Het beslissen op bezwaarschriften tegen besluiten op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024, gebeurt op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024 die daarvoor zijn geldigheid behoudt.
5. Van lid 4 kan ten gunste van de inwoner worden afgeweken.

Artikel 34. Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking op 1 januari 2027.
2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2027.

TOELICHTING OP DE VERORDENING

Algemeen

Opdracht aan de gemeente
Deze verordening geeft uitvoering aan de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015). De Wmo 2015 geeft de gemeente de opdracht om zorg te dragen voor de maatschappelijke ondersteuning en voor de kwaliteit en continuïteit van de voorzieningen. Het begrip maatschappelijke ondersteuning is uiteengezet in 3 hoofdelementen waarop van de gemeente inzet wordt verwacht:

1. Het bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en het vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld.
2. Het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen, zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving.
3. Het bieden van beschermd wonen en opvang.

Op grond van artikel 2.1.2 van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 stelt de gemeenteraad periodiek een beleidsplan vast waarin het te voeren beleid inzake maatschappelijke ondersteuning wordt beschreven. De wet schrijft de inhoudelijke vereisten voor, maar laat ruimte voor de wijze waarop dit beleidsplan wordt vormgegeven. In onze gemeente en de regio is ervoor gekozen om het beleidsplan vorm te geven als een samenhangend en dynamisch stelsel van beleidsdocumenten. Dit stelsel bestaat uit een strategisch kader op regionaal niveau, aangevuld met thematische beleidskaders, doelgroepgerichte plannen en uitvoeringsagenda's.

Onder dit beleidskader worden mede begrepen:

- bestaande en toekomstige regionale plannen, akkoorden en visies op het gebied van zorg, welzijn en het sociaal domein;
- nadere uitwerkingen en actualisaties daarvan;
- en daarmee samenhangende uitvoerings- en werkagenda's.

Deze documenten worden in onderlinge samenhang gelezen en vormen gezamenlijk het beleidsplan als bedoeld in artikel 2.1.2 Wmo 2015, voor zover zij invulling geven aan de wettelijke eisen ten aanzien van doelstellingen, doelgroepen, voorzieningen, samenwerking en monitoring. De inhoud van dit beleidskader is dynamisch van aard en kan door het college en/of de gemeenteraad worden geactualiseerd of aangevuld, onder meer naar aanleiding van nieuwe landelijke en regionale ontwikkelingen, akkoorden of wetgeving. Actualisaties leiden niet tot het vervallen van het beleidsplan, maar tot een doorontwikkeling binnen dezelfde beleidsmatige samenhang. De gekozen systematiek laat de wettelijke verplichting onverlet. In materiële zin vormt de verzameling van deze documenten één integraal beleidsplan. De raad beschouwt deze documenten daarom, inclusief toekomstige actualisaties en aanvullingen, als het geldende Wmo-beleidsplan.

De Wmo 2015 schrijft voor dat de gemeente per verordening de regels moet vaststellen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het beleidsplan (artikel 2.1.3 lid 1 Wmo 2015).

Inhoud verordening
In de verordening moet in elk geval bepaald worden (artikel 2.1.3 lid 2 tot en met lid 4, artikel 2.1.4b lid 2 en artikel 2.1.6 van de wet):

- op welke manier en op basis van welke criteria wordt vastgesteld of een inwoner voor een maatwerkvoorziening voor zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang in aanmerking komt;
- op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld;
- door welke instantie de bijdrage voor een maatwerkvoorziening wordt vastgesteld en geïnd;
- welke eisen worden gesteld aan de kwaliteit van voorzieningen, inclusief eisen met betrekking tot de deskundigheid van personen die de ondersteuning verlenen;
- voor welke voorzieningen een regeling voor de afhandeling van klachten van inwoners vereist is;
- voor welke voorzieningen een regeling voor medezeggenschap van inwoners over voorgenomen besluiten van de aanbieder die voor de gebruikers van belang zijn vereist is;
- op welke manier ingezetenen, waaronder inwoners of hun vertegenwoordigers, worden betrokken bij uitvoering van de wet, voorstellen voor beleid kunnen doen, gevraagd en ongevraagd advies kunnen uitbrengen over verordeningen en beleidsvoorstellen, worden voorzien van ondersteuning en deel kunnen nemen aan periodiek overleg;
- op welke wijze het college zorg draagt voor een jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van inwoners in de gemeente.

Ook moet de gemeente per verordening regels stellen (artikel 2.1.3 lid 3 en 2.6.6 lid 1 van de wet):
- om het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening en om misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet te bestrijden;
- ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit van de Wmo voorzieningen die het college door derden laat uitvoeren. Hierbij moet rekening gehouden worden met de deskundigheid van de personen die de ondersteuning verlenen en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Belang zorgvuldige procedure
Er moet steeds een zorgvuldige toegangsprocedure doorlopen worden om:
- de hulpvraag van de inwoner, zijn behoeften, situatie en de gewenste resultaten helder te krijgen;
- de beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner te inventariseren;
- te achterhalen welk oplossingen de inwoner zelf kan inzetten om zijn zelfredzaamheid en participatie te verbeteren, zoals eigen kracht, gebruikelijke hulp, mantelzorg, hulp van het sociaal netwerk, het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten, een beroep op andere wetten en algemeen gebruikelijke voorzieningen.
- te bepalen of zo nodig met gebruikmaking van een algemene voorziening kan worden volstaan of dat een maatwerkvoorziening nodig is en welke voorziening dan (goedkoopst) compenserend is voor de beperkingen van de inwoner.

De Wmo 2015 en deze verordening leggen deze toegangsprocedure daarom in hoofdlijnen vast. Als de procedure goed wordt uitgevoerd, moet deze steeds tot een juiste beslissing leiden; ondersteuning waar ondersteuning nodig is.
Als de inwoner van mening is dat het college hem ten onrechte geen maatwerkvoorziening verstrekt of dat de maatwerkvoorziening onvoldoende bijdraagt aan de zelfredzaamheid of participatie, kan betrokkene daartegen vanzelfsprekend bezwaar maken en daarna eventueel in beroep gaan. De rechter zal toetsen of de gemeente zich heeft gehouden aan de voorgeschreven procedures, het onderzoek naar de omstandigheden van betrokkene op zorgvuldige wijze heeft verricht en of de ondersteuning een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid of participatie en zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven.

Uitvoering door college
De Wmo 2015 en deze verordening bepalen dat veel zaken door het college gedaan worden. In de praktijk worden deze zaken niet door het college zelf gedaan, maar in mandaat of delegatie door ambtenaren of de Dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid Noardwest Fryslân (de Dienst).
Zij doen dit namens het college. Het college kan taken die in de wet en verordening aan haar worden opgedragen mandateren/delegeren aan ondergeschikten of niet-ondergeschikten op grond van de regels van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Op grond van artikel 2.6.3 van de wet kan het college de vaststelling van rechten en plichten van de inwoner (ten aanzien van een voorziening) mandateren aan een aanbieder. Het college kan de vaststelling van rechten en plichten ook aan ondergeschikten mandateren.

Artikelsgewijs
Dit hoofdstuk bevat een artikelsgewijze toelichting. De verordening is zorgvuldig en achtereenvolgens opgebouwd aan de hand van een aantal onderwerpen. De volgende groepen artikelen vormen samen de systematiek van de verordening:

- art. 4–9: toegang
- art. 10–18: toekenning
- art. 19–22: financiën en rechtmatigheid

Hoofdstuk 1: Begrippen
In hoofdstuk 1 wordt uitgelegd wat er verstaan wordt onder de begrippen die gebruikt worden in deze verordening.

Artikel 1. Begripsbepalingen
Begripsbepalingen die voor zich spreken worden niet toegelicht.
Lid 1 onder c. algemeen gebruikelijke voorziening:
Bij de beoordeling of sprake is van een algemeen gebruikelijke voorziening voor de inwoner, draait het om het beantwoorden van de vraag of de inwoner ook over de voorziening kon beschikken als hij geen beperkingen zou hebben gehad. De in deze bepaling opgenomen criteria volgen uit jurisprudentie van de CRvB. Het is de vraag wat precies verstaan moet worden onder een 'inkomen op minimumniveau'. Zolang hier niet meer jurisprudentie over is verschenen, gaan we ervan uit dat het gaat om een inkomen op bijstandsniveau. Het is hierbij niet van belang of de betreffende inwoner een inkomen op minimumniveau heeft. Het draait om de vraag of de voorziening in algemene zin financieel gedragen kan worden met een inkomen op minimumniveau.

Lid 1 onder h. eigen kracht:
Eigen kracht is het vermogen van een inwoner om zijn beperking in zelfredzaamheid of participatie zelf op te lossen, zonder ondersteuning van de gemeente. De Wmo 2015 geeft geen formele definitie, maar het uitgangspunt is dat een inwoner eerst kijkt of hij zelf, of samen met zijn directe omgeving, zijn situatie kan verbeteren. Partners, familieleden en het sociaal netwerk kunnen daarbij helpen.

Bij het Wmo-onderzoek moet de gemeente nagaan in hoeverre de inwoner op eigen kracht zijn situatie kan verbeteren. Dit omvat het benutten van eigen mogelijkheden, het inschakelen van het sociaal netwerk en het gebruikmaken van voorzieningen uit andere wettelijke regelingen, zoals de Wet Langdurige Zorg, de Zorgverzekeringswet of de Participatiewet. Als de inwoner via deze wegen zijn beperking kan compenseren, hoeft de gemeente geen Wmo-voorziening te verstrekken
Eigen kracht ziet niet op het inkomen of vermogen van de inwoner. De gemeente mag een aanvraag niet afwijzen omdat iemand de voorziening zelf kan betalen. Wel mag de gemeente in het gesprek wijzen op de mogelijkheid om de voorziening zelf te regelen, maar dit is geen verplichting

Lid 1 onder i. gebruikelijke hulp
Onder gebruikelijke hulp wordt verstaan: de hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van huisgenoten, zoals een inwonende partner, ouders, kinderen of andere huisgenoten. Voor een uitgebreide uitleg wordt u verwezen naar de toelichting op artikel 5 (Beoordeling aanwezigheid gebruikelijke hulp na melding)

Lid 1 onder l. hulpvraag:
De hulpvraag is de behoefte aan maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 1 van de wet. Als iemand met behoefte aan maatschappelijke ondersteuning zich tot het college wendt, is het van belang dat het college allereerst onderzoekt wat de hulpvraag van inwoner is. Wanneer de betrokkene zich voor het eerst meldt, is in veel gevallen niet op voorhand duidelijk of en in welke vorm het college in actie moet komen. Een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 4 van de wet is noodzakelijk.

Lid 1 onder m. ingezetene:
Een ingezetene van Nederland kan in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening (artikel 1.2.1 van de wet) en het college beslist op een aanvraag van een ingezetene van de gemeente om een maatwerkvoorziening (artikel 2.3.5 van de wet). Uit de Memorie van Toelichting van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 volgt dat een ingezetene zich voor een maatwerkvoorziening moet wenden tot het college van de gemeente waar hij woont. De term 'wonen' is niet verder uitgelegd. Uit de jurisprudentie bij de Wmo 2007 (CRvB 22-09-2010, nr. 09/1743 WMO) volgt dat het gaat om de feitelijke verblijfplaats. De inschrijving in de Basisregistratie Personen vormt daarbij een belangrijke aanwijzing, maar is niet doorslaggevend.

Lid 1 onder n. melding:
Iedere inwoner kan zich melden bij zijn gemeente met een hulpvraag. Door het melden maakt de inwoner de hulpvraag aan het college kenbaar. In vervolg op deze melding doet het college in samenspraak met de inwoner zo spoedig mogelijk onderzoek. Als een ingezetene alleen informeert naar bijvoorbeeld de beschikbaarheid van een algemene voorziening of kenbaar maakt gebruik te willen maken van een algemene voorziening, is er geen aanleiding om een onderzoek in te stellen.

Lid onder o. persoonlijk plan:
In het plan kan de inwoner, al dan niet samen met zijn persoonlijke netwerk, de hulpvraag nader beschrijven en ook aangeven welke mogelijkheden of oplossingen hij zelf voor ogen heeft. Die informatie kan het college meenemen bij zijn onderzoek. Het opstellen van een persoonlijk plan kan de eigen regie en de betrokkenheid van het sociale netwerk van inwoners versterken.

Het aantal definities van artikel 1 is beperkt omdat de wet (in artikel 1.1.1) al een flink aantal definities kent die ook bindend zijn voor deze verordening.

Voor de duidelijkheid zijn een aantal belangrijke wettelijke definities hieronder weergegeven.
- *aanbieder:* natuurlijke persoon of rechtspersoon die door het college gehouden is een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening te leveren;
- *begeleiding:* activiteiten gericht op het bevorderen van zelfredzaamheid en participatie van de inwoner opdat hij zo lang mogelijk in zijn eigen leefomgeving kan blijven;
- *inwoner:* persoon die gebruik maakt van een algemene voorziening of aan wie een maatwerkvoorziening is verstrekt of door of namens wie een melding is gedaan als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 1 van de wet;
- *cliëntondersteuning:* onafhankelijke ondersteuning met informatie, advies en algemene ondersteuning die bijdraagt aan het versterken van de zelfredzaamheid en participatie en het verkrijgen van een zo integraal mogelijke dienstverlening op het gebied van maatschappelijke ondersteuning, preventieve zorg, zorg, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen;

- - *maatschappelijke ondersteuning:* 1°. bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld, 2°. ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving, 3°. bieden van beschermd wonen en opvang;
- *maatwerkvoorziening:* op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van een persoon afgestemd geheel van diensten, hulpmiddelen, woonvoorzieningen en andere maatregelen: 1°. ten behoeve van zelfredzaamheid, daaronder begrepen kortdurend verblijf in een instelling ter ontlasting van de mantelzorger, het daarvoor noodzakelijke vervoer, alsmede hulpmiddelen, woonvoorzieningen en andere maatregelen, 2°. ten behoeve van participatie, daaronder begrepen het daarvoor noodzakelijke vervoer, alsmede hulpmiddelen en andere maatregelen, 3°. ten behoeve van beschermd wonen en opvang;
- *mantelzorg:* hulp ten behoeve van zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen, opvang, jeugdhulp, het opvoeden en opgroeien van jeugdigen en zorg en overige diensten als bedoeld in de Zorgverzekeringswet, die rechtstreeks voortvloeit uit een tussen personen bestaande sociale relatie en niet wordt verleend in het kader van een hulpverlenend beroep;
- *participatie:* deelnemen aan het maatschappelijke verkeer;
- *pgb:* bedrag waaruit namens het college betalingen worden gedaan voor diensten, hulpmiddelen, woonvoorzieningen en andere maatregelen die tot een maatwerkvoorziening behoren, en die een inwoner van derden heeft betrokken;
- *sociaal netwerk:* personen uit de huiselijke kring of andere personen met wie de inwoner een sociale relatie onderhoudt;
- *vertegenwoordiger:* persoon of rechtspersoon die een inwoner vertegenwoordigt die niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake;
- *voorziening:* algemene voorziening of maatwerkvoorziening;
- *zelfredzaamheid:* in staat zijn tot het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen en het voeren van een gestructureerd huishouden.

Artikel 2 Algemene bepalingen
Artikel 2 regelt dat de gemeente Vlieland voor een aantal specialistische, regionale voorzieningen aansluit bij het beleid van de gemeente Leeuwarden in haar hoedanigheid als centrumgemeente. Dit betekent dat Vlieland voor deze voorzieningen geen eigen, afwijkend beleidskader vaststelt, maar het vastgestelde beleid van Leeuwarden volgt.

Centrumgemeenteconstructie
Binnen het sociaal domein is gekozen voor een centrumgemeenteconstructie. De gemeente Leeuwarden treedt hierbij op als centrumgemeente voor de regio Fryslân. Dit houdt in dat Leeuwarden verantwoordelijk is voor de beleidsontwikkeling, inkoop, contractbeheer en (een deel van) de uitvoering van specifieke, specialistische voorzieningen. De overige Friese gemeenten, waaronder Vlieland, hebben deze taken via een gemeenschappelijke regeling belegd bij de centrumgemeente. Deze samenwerking is juridisch vastgelegd in de gemeenschappelijke regeling **‘**Centrumregeling samenwerking Sociaal Domein Fryslân 2022’ en de gewijzigde versies hiervan. Hierin zijn de taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de deelnemende gemeenten en de centrumgemeente geregeld.

Regionale voorzieningen
Het artikel heeft betrekking op de volgende regionale voorzieningen:
- Beschermd wonen;
- Maatschappelijke opvang en vrouwenopvang;
- Veilig Thuis-organisatie.

Deze voorzieningen vragen om specialistische kennis, regionale afstemming en bundeling van middelen. Door de organisatie op regionaal niveau te beleggen, wordt een efficiënte uitvoering en uniforme toegang binnen de regio gewaarborgd.

Toepasselijk beleidskader
Voor de uitvoering van deze taken sluit Vlieland aan bij het door Leeuwarden vastgestelde beleidskader, zoals opgenomen in:

- de Verordening Wmo 2026 gemeente Leeuwarden;
- de Beleidsregels Wmo 2026 gemeente Leeuwarden;
- het Financieel Besluit Wmo 2026 gemeente Leeuwarden;
- en eventuele gewijzigde versies daarvan.

Dit betekent dat wijzigingen in deze regelingen automatisch doorwerken voor zover zij betrekking hebben op de regionale verantwoordelijkheden die in de centrumregeling zijn belegd.

De gemeenteraad van Vlieland heeft met deze verordening het kader vastgesteld waarbinnen aansluiting wordt gezocht bij het beleid van de centrumgemeente. Wijzigingen in dat beleid werken door voor zover zij betrekking hebben op de in de centrumregeling belegde taken en passen binnen de door de raad van Vlieland gestelde kaders.

Reikwijdte van wijzigingen
Het artikel bepaalt expliciet dat het uitsluitend gaat om wijzigingen die voortvloeien uit de overgedragen verantwoordelijkheden binnen de centrumregeling. Wijzigingen in het beleid van Leeuwarden die geen betrekking hebben op deze regionale taken, werken niet automatisch door naar de gemeente Vlieland.
Hiermee wordt geborgd dat:

- regionale voorzieningen uniform en consistent worden uitgevoerd;
- rechtsgelijkheid voor inwoners binnen de regio wordt bevorderd;
- de verantwoordelijkheidsverdeling tussen Vlieland en de centrumgemeente helder blijft;
- de gemeentelijke autonomie van Vlieland behouden blijft voor taken die niet regionaal zijn belegd.

Artikel 2 verduidelijkt daarmee de juridische en bestuurlijke basis voor de regionale samenwerking en voorkomt onduidelijkheid over welk beleidskader van toepassing is op de genoemde voorzieningen.

Artikel 3 Privacy
Dit artikel beschrijft hoe het college omgaat met de privacy van bewoners bij de uitvoering van ondersteuning. Het uitgangspunt is dat persoonsgegevens zorgvuldig, rechtmatig en transparant worden verwerkt, met respect voor de persoonlijke levenssfeer van de bewoner.

Lid 1 – Informatieplicht
Het college heeft de plicht om de bewoner duidelijk te informeren over zijn privacy rechten en over de wijze waarop zijn persoonsgegevens worden gebruikt in het kader van de ondersteuning. Dit betekent dat de bewoner onder meer wordt geïnformeerd over:

- welke gegevens worden verzameld;
- met welk doel deze gegevens worden gebruikt;
- hoe lang gegevens worden bewaard;
- met wie gegevens eventueel worden gedeeld;
- welke rechten de bewoner heeft (zoals inzage, correctie of verwijdering).

Deze informatieplicht sluit aan bij het transparantiebeginsel uit de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

Lid 2 – Naleving wet- en regelgeving
Het college verwerkt persoonsgegevens uitsluitend in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving. Dit betreft in ieder geval:

- de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015), waarin regels zijn opgenomen over de uitvoering van maatschappelijke ondersteuning;
- de Algemene wet bestuursrecht (Awb), die algemene regels stelt voor zorgvuldig bestuur;
- de Archiefwet, waarin bepalingen zijn opgenomen over de bewaarplicht van overheidsdocumenten;
- de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG), die kaders stelt voor de verwerking en bescherming van persoonsgegevens;
- en andere relevante regelgeving op het gebied van privacy en gegevensbescherming.

Dit betekent onder meer dat het college alleen gegevens verwerkt die noodzakelijk zijn (dataminimalisatie), deze adequaat beveiligt en niet langer bewaart dan wettelijk is toegestaan.

Lid 3 – Gegevensverstrekking met toestemming
Wanneer het college gegevens moet delen voor onderzoek of om passende ondersteuning te kunnen bieden, gebeurt dit zorgvuldig en in beginsel met toestemming van de bewoner.
De betrokken professional verstrekt uitsluitend die gegevens die noodzakelijk zijn voor het betreffende doel. Toestemming moet vrij, specifiek, geïnformeerd en ondubbelzinnig worden gegeven. De bewoner behoudt het recht om deze toestemming in te trekken, voor zover de wet niet anders bepaalt. Hiermee wordt gewaarborgd dat gegevensdeling plaatsvindt binnen duidelijke kaders en met respect voor de regie van de bewoner.

Lid 4 – Binnentreden van de woning
Het binnentreden van een woning raakt direct aan het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het huisrecht. Daarom geldt als uitgangspunt dat binnentreden plaatsvindt in overleg met en met toestemming van de bewoner.
In uitzonderlijke situaties kan zonder toestemming worden binnengetreden. Dit kan bijvoorbeeld wanneer:

- sprake is van acuut levensgevaar;
- er een groot risico is op ernstig lichamelijk of psychisch letsel;
- ernstige verwaarlozing of ontwikkelingsschade dreigt;
- er sprake is van ernstige (financiële) schade;
- de veiligheid van personen of goederen direct in gevaar is.

In dergelijke gevallen moet steeds worden beoordeeld of binnentreden noodzakelijk en proportioneel is. Het middel mag niet verder gaan dan nodig is om het gevaar of de schade te voorkomen.

Algemeen uitgangspunt
Dit artikel beoogt een zorgvuldige balans te waarborgen tussen:

- het belang van passende en effectieve ondersteuning, en
- het fundamentele recht van de bewoner op bescherming van zijn persoonsgegevens en persoonlijke levenssfeer.

Privacybescherming is daarmee geen belemmering voor ondersteuning, maar een essentiële randvoorwaarde voor zorgvuldige uitvoering van gemeentelijke taken.

Hoofdstuk 2: Melding en onderzoek
Dit hoofdstuk bevat de regels voor de procedure die voorafgaat aan de eventuele aanvraag voor een maatwerkvoorziening. Deze procedure start op het moment dat de inwoner de gemeente om hulp vraagt. Dit is de melding en de aanleiding voor de gemeente om onderzoek te doen. Het onderzoek vormt de kern van de procedure in de Wmo 2015. De uitkomst van het onderzoek kan zijn dat er oplossingen zijn voor de hulpvraag waar de inwoner geen maatwerkvoorziening van de gemeente voor nodig heeft. Als de inwoner zich daarin kan vinden, stopt op dat moment de procedure. Het is echter ook mogelijk dat de inwoner na het onderzoek een aanvraag voor een maatwerkvoorziening doet. De regels die van belang zijn voor de melding en aanvraag- fase zijn opgenomen in het volgende hoofdstuk.

Artikel 4. Melding
De inwoner doet een melding van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, de hulpvraag. De melding is niet gebonden aan een vorm of locatie. De melding kan schriftelijk, digitaal, mondeling of telefonisch worden gedaan en zowel op het gemeentehuis als bijvoorbeeld op locatie bij het gebiedsteam. De melding kan door of namens de inwoner worden gedaan, wat betekent dat ook iemand uit de omgeving van de inwoner als vertegenwoordiger kan optreden. In lid 2 is voor de volledigheid nog vermeld dat het college de ontvangst bevestigt, al blijkt dit ook uit artikel 2.3.2 lid 1 van de wet. Uit de Memorie van Toelichting blijkt bovendien dat het college het tijdstip van de melding moet registreren. Uit wet noch toelichting blijkt dat de bevestiging van de ontvangst van de melding schriftelijk moet. Vanwege de registratie en zorgvuldigheid kiest de gemeente hier wel voor.

Artikel 5. Beoordeling melding
Als een inwoner zich meldt met een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, moet het college die melding systematisch onderzoeken. Bij dat onderzoek moet worden bekeken of het probleem waarvoor de cliënt zich meldt, opgelost kan worden zonder een Wmo-maatwerkvoorziening. Daarbij moet onder meer worden onderzocht of dat probleem geheel of gedeeltelijk kan worden opgelost door:
a. inzet van de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen (eigen kracht);
b. gebruikelijke hulp van huisgenoten;
c. mantelzorg of hulp van personen uit het sociale netwerk;
d. gebruik te maken van algemene voorzieningen;
e. gebruik te maken van algemeen gebruikelijke voorzieningen of diensten.
f. ondersteuning door het gebiedsteam.

Dit sluit aan bij het uitgangspunt van de Wmo 2015, waarin eigen verantwoordelijkheid en het benutten van het sociaal netwerk centraal staan.

Algemeen uitgangspunt
Een inwoner komt pas in aanmerking voor een maatwerkvoorziening wanneer hij of zij niet zelf, met eigen mogelijkheden en/of met hulp van huisgenoten, tot een passende oplossing kan komen.
Ook het benutten van voorliggende wetten of voorzieningen zoals bijvoorbeeld de Wlz of de Zvw valt onder de eigen mogelijkheden van de inwoner. Gebruikelijke hulp wordt gezien als een normale, wederzijdse verantwoordelijkheid binnen een gezamenlijk huishouden.
Onder gebruikelijke hulp wordt verstaan: de hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van huisgenoten, zoals een inwonende partner, ouders, kinderen of andere huisgenoten. Het gaat daarbij om hulp die voortvloeit uit het samen voeren van een duurzaam huishouden en de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het functioneren daarvan.

Wat wordt verstaan onder gebruikelijke hulp?
Gebruikelijke hulp betreft normale, dagelijkse ondersteuning die huisgenoten elkaar bieden. Hierbij kan gedacht worden aan huishoudelijke taken, begeleiding bij dagelijkse activiteiten of lichte ondersteuning bij zelfredzaamheid, voor zover deze in redelijkheid verwacht mag worden.
Van gebruikelijke hulp is geen sprake wanneer de hulp de normale onderlinge zorg substantieel overstijgt of wanneer deze, gelet op alle omstandigheden, niet in redelijkheid kan worden verlangd.

Onderscheid kortdurende en langdurende situaties
Het college maakt bij de beoordeling onderscheid tussen kortdurende en langdurende situaties. Bij kortdurende situaties (bijvoorbeeld bij herstel na ziekte of een tijdelijke beperking) mag in beginsel meer inzet van huisgenoten worden verwacht. Bij langdurige ondersteuningssituaties vraagt de beoordeling van gebruikelijke hulp een andere afweging, waarbij nadrukkelijk rekening wordt gehouden met de duur, intensiteit en gevolgen van de ondersteuning voor de leefeenheid.
Bij langdurende situaties wordt beoordeeld of en in hoeverre structurele hulp van huisgenoten redelijk is. Daarbij betrekt het college onder andere:

- de mate waarin hulp nodig is;
- de aard, duur en intensiteit van de ondersteuning;
- de wijze waarop vóór de melding al ondersteuning werd geboden;
- de planbaarheid van de hulp;
- de behoeften en mogelijkheden van de cliënt.

Hiermee wordt gewaarborgd dat niet automatisch wordt uitgegaan van onbeperkte inzet van huisgenoten, maar dat steeds een individuele afweging plaatsvindt.

Factoren bij langdurende situaties
In langdurende situaties weegt het college nadrukkelijk de positie van de huisgenoot mee. Daarbij wordt onder meer gekeken naar:

- de leeftijd van de huisgenoot (bijvoorbeeld minderjarigheid of hoge leeftijd);
- de woonsituatie;
- de feitelijke beschikbaarheid;
- kennis, vaardigheden en leerbaarheid;
- lichamelijke en psychische belastbaarheid;
- eventuele eigen problematiek (zoals relationele problemen of schulden);
- verplichtingen op het gebied van werk, studie en sociale activiteiten;
- het belang van arbeidsinschakeling;
- mogelijke financiële gevolgen van het bieden van hulp.

Hiermee wordt overbelasting van huisgenoten voorkomen en wordt recht gedaan aan hun eigen rechten, belangen en ontwikkelingsmogelijkheden.

Langdurige ondersteuningssituaties
Bij de beoordeling van gebruikelijke hulp is het van belang onderscheid te maken tussen tijdelijke ondersteuningsvragen en situaties waarin sprake is van langdurige of blijvende beperkingen. Er zijn inwoners die als gevolg van een chronische aandoening, aangeboren beperking of andere blijvende problematiek langdurig zijn aangewezen op ondersteuning, zonder dat sprake is van een situatie die onder de Wet langdurige zorg valt. Voor deze inwoners heeft de ondersteuning vanuit de Wmo vaak een structureel karakter.

Wanneer sprake is van een langdurige ondersteuningssituatie, vraagt de beoordeling van gebruikelijke hulp om een zorgvuldige en evenwichtige afweging. Daarbij wordt niet alleen gekeken naar de aard van de hulp die nodig is, maar ook naar de duur, frequentie en omvang daarvan.

Naarmate de ondersteuning intensiever en langduriger is, zal nadrukkelijker beoordeeld moeten worden wat in redelijkheid van huisgenoten kan worden verwacht.

Bij deze beoordeling wordt tevens rekening gehouden met de gevolgen voor de huisgenoten. Daarbij kan onder meer worden gekeken naar de mogelijkheden om betaald werk te verrichten, een opleiding te volgen, maatschappelijke activiteiten te ondernemen, sociale contacten te onderhouden en een eigen leven te leiden. Ook de invloed van de ondersteuning op de onderlinge verhoudingen binnen het huishouden kan onderdeel uitmaken van de beoordeling. De aanwezigheid van langdurige beperkingen betekent niet automatisch dat alle benodigde ondersteuning als gebruikelijke hulp kan worden aangemerkt.

Overgang van de Jeugdwet naar de Wmo 2015
Bij de overgang van de Jeugdwet naar de Wmo 2015 verandert het wettelijk kader waaruit ondersteuning wordt geboden. Hoewel de aard van de ondersteuning, de betrokken organisaties en de financiering kunnen wijzigen, betekent dit niet dat de ondersteuningsbehoefte van de jongere zelf verandert.

Bij de beoordeling van gebruikelijke hulp wordt daarom rekening gehouden met de ontwikkelingsfase, mogelijkheden en beperkingen van de jongere. Van jongvolwassenen mag worden verwacht dat zij stap voor stap vaardigheden ontwikkelen die bijdragen aan zelfredzaamheid en participatie. Tegelijkertijd wordt onderkend dat niet iedere jongere op hetzelfde moment of in hetzelfde tempo zelfstandig kan functioneren.

Wanneer sprake is van blijvende beperkingen of aandoeningen en de ondersteuningsbehoefte ook na het bereiken van de volwassen leeftijd onverminderd aanwezig blijft, vormt de overgang naar de Wmo op zichzelf geen aanleiding om ondersteuning af te bouwen. In dergelijke situaties blijft maatwerk het uitgangspunt en wordt gekeken welke ondersteuning nodig is om een passende bijdrage te leveren aan de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner.

Nadere regels
Het college kan nadere regels stellen over de invulling van het begrip gebruikelijke hulp. Dit biedt ruimte om beleidsmatig te concretiseren wat in de praktijk als redelijk en gebruikelijk wordt beschouwd, met inachtneming van wetgeving, jurisprudentie en maatschappelijke ontwikkelingen

Artikel 6. Cliëntondersteuning
Dit artikel geeft uitvoering aan de verplichting van het college op grond van de Wmo 2015 om zorg te dragen voor de beschikbaarheid van gratis onafhankelijke cliëntondersteuning.
Cliëntondersteuning is onafhankelijke ondersteuning met informatie, advies en algemene ondersteuning die bijdraagt aan het versterken van de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner. De ondersteuning is laagdrempelig en gratis beschikbaar voor alle inwoners, ongeacht of zij uiteindelijk in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening.

Het college heeft een actieve informatieplicht. Dit betekent dat de inwoner, en indien van toepassing diens mantelzorger, vóór of bij de start van het onderzoek nadrukkelijk wordt gewezen op de mogelijkheid gebruik te maken van gratis cliëntondersteuning. Hiermee wordt gewaarborgd dat de inwoner zich goed kan voorbereiden op het gesprek en zijn hulpvraag volledig en evenwichtig kan toelichten. De cliëntondersteuning dient onafhankelijk te zijn van de uitvoering van maatwerkvoorzieningen, zodat belangenverstrengeling wordt voorkomen.

Artikel 7. Persoonlijk plan
Dit artikel biedt de inwoner de mogelijkheid om zijn hulpvraag, behoeften, wensen en eigen oplossingsrichtingen schriftelijk vast te leggen in een persoonlijk plan.

Het eerste lid regelt dat het college de inwoner actief informeert over deze mogelijkheid en hem gedurende zeven dagen na de melding de gelegenheid biedt een persoonlijk plan in te dienen. Deze termijn biedt de inwoner voldoende gelegenheid om – eventueel met ondersteuning van een cliëntondersteuner of mantelzorger – zijn situatie zorgvuldig te beschrijven.
Het tweede lid bepaalt dat het college het persoonlijk plan betrekt bij het onderzoek als bedoeld in artikel 9 van deze verordening (het gesprek). Dit betekent dat het plan een volwaardige plaats krijgt in de beeldvorming rondom de ondersteuningsbehoefte. Het college dient de inhoud van het plan zichtbaar mee te wegen in de beoordeling en besluitvorming.
Met deze bepaling wordt invulling gegeven aan het uitgangspunt van de Wmo 2015 dat de inwoner regie voert over zijn eigen situatie en dat maatwerk tot stand komt in samenspraak.

Artikel 8. Informatie en identificatie
Dit artikel regelt de medewerkingsplicht van de inwoner tijdens het onderzoek.

Lid 1 – Verstrekking van gegevens
De inwoner is gehouden de gegevens en bescheiden te verstrekken die noodzakelijk zijn voor het onderzoek en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het gaat uitsluitend om informatie die relevant is voor het vaststellen van de ondersteuningsbehoefte en de mogelijke inzet van voorzieningen. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan medische informatie (voor zover noodzakelijk), gegevens over de woonsituatie of informatie over het sociaal netwerk.
Het college dient daarbij zorgvuldig om te gaan met persoonsgegevens en handelt conform de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG). Dit betekent dat niet meer gegevens worden gevraagd dan noodzakelijk (dataminimalisatie).

Lid 2 – Identificatie
Op grond van dit lid stelt het college de identiteit van de inwoner vast aan de hand van een geldig identiteitsbewijs als bedoeld in de Wet op de identificatieplicht. Identificatie is noodzakelijk om vast te stellen dat de aanvraag betrekking heeft op de juiste persoon en om misbruik of oneigenlijk gebruik van voorzieningen te voorkomen.
De identificatie vindt plaats bij het onderzoek. Het college legt niet meer gegevens vast dan noodzakelijk is voor het doel van de identificatie.

Artikel 9. Onderzoek
Het onderzoek vormt de kern van de procedure. De wet beschrijft in artikel 2.3.2 lid 4 wat er tijdens het onderzoek aan bod moeten komen.
De volgende factoren maken in ieder geval deel uit van het onderzoek en vormen de basis van" het gesprek:

a. de behoeften, persoonskenmerken en de voorkeuren van de inwoner;
b. de mogelijkheden om op eigen kracht of met gebruikelijke hulp zijn zelfredzaamheid of zijn participatie te verbeteren of te voorzien in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang;
c. de mogelijkheden om met mantelzorg of hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk te komen tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of zijn participatie of te voorzien in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang;
d. de behoefte aan maatregelen ter ondersteuning van de mantelzorger van de inwoner;
e. de mogelijkheden om met gebruikmaking van een algemene voorziening of door het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten te komen tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of zijn participatie of de mogelijkheden om met gebruikmaking van een algemene voorziening te voorzien in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang;
f. de mogelijkheden om door middel van samenwerking met zorgverzekeraars en zorgaanbieders als bedoeld in de Zorgverzekeringswet en partijen op het gebied van publieke gezondheid, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen te komen tot een zo goed mogelijk afgestemde dienstverlening met het oog op de behoefte aan

verbetering van zijn zelfredzaamheid, zijn participatie of aan beschermd wonen of opvang;
g. welke bijdragen in de kosten de inwoner met toepassing van artikel 2.1.4 van de wet verschuldigd zal zijn.

Het gesprek wordt in de wet niet expliciet genoemd, maar impliciet wordt ervan uit gegaan dat persoonlijk contact tussen gemeente en inwoner plaatsvindt. In artikel 9 wordt benadrukt dat een gesprek deel uitmaakt van het onderzoek en dat de omgeving van de inwoner daar zoveel mogelijk bij betrokken wordt. Om het onderzoek goed uit te voeren heeft het college de nodige deskundigheid in huis. Soms kan het echter ook nodig zijn om een extern advies op te vragen.

Afdeling 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht geeft regels over (externe) advisering.
Op grond van artikel 9 lid 5 heeft het college de mogelijkheid om een onderzoek door een deskundige te laten uitvoeren In artikel 9 lid 6 van deze verordening is concreet aangegeven dat het mogelijk is om extern advies in te winnen als dit nodig is voor het onderzoek. Afhankelijk van de situatie en welke deskundigheid vereist is, beslist het college welke adviesinstantie eventueel ingeschakeld wordt.

Medisch advies
Het college kan een medisch advies opvragen als dat nodig is om een zorgvuldig besluit te nemen over een maatwerkvoorziening. Het college mag dit doen wanneer:

1. Er twijfel is over de medische situatie.
   Bijvoorbeeld als niet duidelijk is:
   - wat de aard van de beperking is,
   - hoe ernstig deze is,
   - of hoe lang de beperking zal duren.
2. De noodzaak van een voorziening medisch onderbouwd moet worden.
   Als beoordeeld moet worden of de beperkingen daadwerkelijk leiden tot problemen bij zelfredzaamheid of participatie.
3. Er tegenstrijdige informatie is.
   Bijvoorbeeld als informatie van de inwoner verschilt van eerdere medische gegevens.
4. Er beoordeeld moet worden of een voorziening passend is
   Bijvoorbeeld bij:
   - woningaanpassingen,
   - hulpmiddelen,
   - vervoersvoorzieningen,
   - begeleiding.

Wat zijn de voorwaarden?

- Het medisch advies moet noodzakelijk zijn voor de besluitvorming.
- Het college moet zorgvuldig onderzoek doen (artikel 3:2 Awb).
- De inwoner moet toestemming geven voor het opvragen van medische gegevens (AVG).
- Vaak wordt een onafhankelijk medisch adviseur ingeschakeld (bijvoorbeeld via een externe adviesorganisatie).

De inwoner is niet verplicht om medische informatie te delen, maar als de inwoner weigert kan het college soms niet vaststellen of de inwoner recht heeft op een voorziening. Dat kan gevolgen hebben voor de aanvraag.

Het college kan ook een medisch advies opvragen als dat nodig is om te beoordelen of gebruikelijke hulp daadwerkelijk kan worden geleverd. Bijvoorbeeld:
1. Twijfel over belastbaarheid van de huisgenoot.

- Als een partner zegt zelf lichamelijke of psychische klachten te hebben waardoor hij/zij geen hulp kan bieden.
- Als overbelasting wordt gesteld.

2. Complexe medische situatie.
   - Als moet worden vastgesteld of de zorg die nodig is meer is dan gebruikelijke hulp (bijvoorbeeld vanwege zware lichamelijke beperkingen).
3. Duur en ernst van beperkingen.
   - Als beoordeeld moet worden of de zorg tijdelijk of structureel is.

Het college moet altijd voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel (art. 3:2 Awb) en mag alleen medische gegevens opvragen als dat noodzakelijk en proportioneel is.

Bij gebruikelijke hulp gaat het vaak niet om de medische situatie van de aanvrager, maar om de belastbaarheid van de huisgenoot. Ook dan geldt:
- er is toestemming nodig

Bouwkundig advies
Het college mag een bouwkundig advies aanvragen wanneer dat nodig is om zorgvuldig te kunnen beoordelen of een woningaanpassing passend, noodzakelijk en doelmatig is.
Dat volgt uit de onderzoeksplicht van het college (art. 2.3.2 Wmo 2015) en het zorgvuldigheidsbeginsel (art. 3:2 Awb).

Wanneer mag het college een bouwkundig advies aanvragen?
Het college mag dit doen als er technische of bouwkundige vragen spelen die het zelf niet kan beoordelen.
1. Bij woningaanpassingen
Bijvoorbeeld bij:
- plaatsen van een traplift;
- realiseren van een aanbouw (slaap/badkamer);
- verwijderen van drempels;
- aanpassen van badkamer/toilet;
- verbreden van deuren.

Als beoordeeld moet worden:
- of de aanpassing technisch uitvoerbaar is;
- wat de kosten zijn;
- of er een goedkopere adequate oplossing is;
- of verhuizen mogelijk passender is.

2. Bij twijfel over geschiktheid van de woning
Als moet worden vastgesteld:
- of de woning structureel (on)geschikt is;
- of aanpassing bouwkundig verantwoord is;
- of tijdelijke oplossingen mogelijk zijn.

3. Bij complexe of kostbare aanpassingen
Bij ingrijpende verbouwingen of hoge kosten mag het college extra deskundigheid inschakelen.

Het advies moet altijd:
- noodzakelijk zijn;
- proportioneel zijn;
- onderdeel zijn van een zorgvuldig onderzoek.

Voor een bouwkundig onderzoek is meestal toestemming nodig van de eigenaar/verhuurder als het een huurwoning betreft.

Daarnaast moet het college ook kijken naar:

- de eigen verantwoordelijkheid;
- de mogelijkheid van verhuizen;
- en of de voorziening de goedkoopst adequate oplossing is;
- het moet echt noodzakelijk zijn.

In lid 7 is bepaald dat de weergave van het onderzoek ook een verslag van het gesprek bevat. Dit kan een beknopte weergave zijn van wat er besproken is. In de wet is bepaald dat het college de inwoner de uitkomsten van het onderzoek schriftelijk moet verstrekken.

Hoofdstuk 3: Aanvraag maatwerkvoorziening

Dit hoofdstuk bevat de regels op basis waarvan het college beslist op de aanvraag voor een maatwerkvoorziening. Een inwoner kan de maatwerkvoorziening in natura ontvangen, maar ook in de vorm van een pgb als hij dat wenst. Daarmee kan hij zelf bepalen bij wie hij de diensten, hulpmiddelen, woonvoorzieningen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren wil inkopen. In dit hoofdstuk is ook opgenomen welke regels er zijn voor een pgb en hoe de hoogte van het pgb wordt bepaald.

Artikel 10. Aanvraag

Deze bepaling spreekt voort zich.

Artikel 11. Algemene criteria

In dit artikel zijn de algemene criteria beschreven die gelden om een maatwerkvoorziening te kunnen krijgen. Allereerst moet duidelijk zijn dat sprake is van beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie of, bij een inwoner die de thuissituatie heeft verlaten, van problemen bij het meedoen in de samenleving. Daarnaast moet duidelijk zijn dat oplossingen die de inwoner zelf kan inzetten om zijn zelfredzaamheid en participatie te verbeteren, zoals eigen kracht, gebruikelijke hulp en algemeen gebruikelijke voorzieningen, niet toereikend zijn om de beperkingen te compenseren.
Ook is ondersteuning verleend door het gebiedsteam voorliggend aan de maatwerkvoorziening. Op basis van lid 4 kan het college nadere regels stellen. Het college kan bijvoorbeeld uitwerken welke regels gelden voor de beoordeling van de vraag of sprake is van eigen kracht of gebruikelijke hulp of wat er onder ondersteuning door het gebiedsteam wordt verstaan.

Artikel 12. Voorwaarden en weigeringsgronden

Lid 1

Voorzieningen die het college op grond van deze verordening verstrekt, moeten zowel compenserend als de goedkoopste voorziening zijn. Met het begrip compenserend wordt bedoeld: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat ze de voorziening meer compenserend maken, komen niet voor vergoeding in aanmerking. De bruikbaarheid van een voorziening wordt niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald, maar is ook afhankelijk van de gebruiker. Ook is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau, wordt aangesloten bij een verantwoord niveau, maar ook niet meer dan dat. Als de inwoner een compenserende voorziening wenst die duurder is dan de goedkoopst compenserende voorziening kan het college daarvoor een pgb verstrekken ter hoogte van de goedkoopst compenserende voorziening. De inwoner kan er dan voor kiezen om de extra kosten van de duurdere voorziening zelf te betalen.

Lid 2

Het college verstrekt geen voorzieningen die niet veilig zijn of nadelige gevolgen kunnen hebben voor de gezondheid van de inwoner.

Lid 3
Bij een vervoersvoorziening kijkt het college alleen naar ritten in de eigen woonomgeving, zoals bijvoorbeeld naar de winkel, huisarts of familie in de buurt.
Het gaat om maximaal 300 ritten per jaar (enkele reis) en 1500 km vanaf Harlingen haven. Reizen buiten de directe omgeving of boven die 300 ritten (enkele reis) of 1500 kilometer km vanaf Harlingen haven worden niet vergoed.

Lid 4 onder a
Uit de wet blijkt niet dat andere wetten voorliggend zijn of dat de aanspraak op een andere wettelijke regeling kan leiden tot een afwijzing van de aanvraag op grond van de Wmo. Wel is in de wet geregeld dat de maatwerkvoorziening, voor zover daartoe aanleiding bestaat, wordt afgestemd op andere wetten (artikel 2.3.5 lid 5 van de wet). Ook verstrekt het college alleen een maatwerkvoorziening als de inwoner niet op eigen kracht in staat is tot zelfredzaamheid en participatie of kan voorzien in de behoefte aan beschermd wonen of opvang (artikel 2.3.5. lid 3 en 4 van de wet).
Het te gelde maken van aanspraken op grond van andere wettelijke regelingen wordt bij het toepassen van deze verordening gezien als een vorm van eigen kracht. Vandaar dat in deze bepaling expliciet is geregeld dat het college geen maatwerkvoorziening toekent voor zover een andere wettelijke regeling in de ondersteuningsbehoefte kan voorzien.
De Wmo 2007 kende in tegenstelling tot de Wmo 2015 wél een bepaling waarin was vastgelegd dat geen beroep op de Wmo open stond voor zover een voorziening op grond van een andere wet mogelijk is. Uit jurisprudentie die daarover is ontstaan volgt dat het college alleen rekening kan houden met een voorziening op grond van een andere wet (een voorliggende voorziening) als de inwoner daar echt aanspraak op heeft.

Er is geen sprake van een voorliggende voorziening als de voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling is afgewezen (CRvB 03-08-2011, nr. 11/517 WMO) of als vaststaat dat inwoner daarvoor niet in aanmerking komt (CRvB 19-04-2010, nr. 09/1082 WMO).

Lid 4 onder b en c
Voor de melding
Hier wordt gedoeld op de situatie dat de inwoner een voorziening realiseert of aankoopt en daarna pas een beroep op de gemeente doet. Als de voorziening is gerealiseerd voor de melding, dan bestaan er feitelijk geen beperkingen meer die het college moet compenseren. Er wordt alleen een uitzondering gemaakt als er sprake was van een acute noodsituatie, waardoor inwoner niet in staat was om eerst contact te zoeken met de gemeente.

Na de melding
Als een voorziening na de melding, maar vóór de aanvraag of het besluit daarop wordt gerealiseerd, kan het college deze weigeren. Dit geldt wanneer achteraf niet meer kan worden vastgesteld of de voorziening noodzakelijk, passend en adequaat is, en of de gemaakte kosten redelijk zijn.
Van deze regel wordt alleen afgeweken als vooraf contact is opgenomen met het college en het college hiervoor uitdrukkelijk en schriftelijk toestemming heeft gegeven

Lid 4 onder d
Het college kan de aanvraag afwijzen als het gaat om een voorziening die al eerder is verstrekt en de inwoner verweten kan worden dat het middel verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onoplettendheid. Dus niet als de inwoner geen schuld treft. Hier speelt de eigen verantwoordelijkheid van de inwoner een rol. Als bijvoorbeeld in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht, heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico moet in de opstalverzekering gedekt worden. Als

vervolgens brand uitbreekt en blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, kan op dat moment geen beroep op de gemeente worden gedaan.

Lid 4 onder e
De maatwerkvoorziening is gericht op een individuele inwoner. Voor het treffen van voorzieningen die gericht zijn op meerdere ingezetenen, zijn de algemene maatregelen en algemene voorzieningen geschikte instrumenten.

Lid 4 onder f
Van een inwoner mag verwacht worden dat hij bij verhuizingen of de aanschaf van voorzieningen rekening houdt met zijn beperkingen. Doet hij dat niet, dan kan het college een voorziening om die reden afwijzen. Bijvoorbeeld als een inwoner gaat verhuizen en het gelet op zijn medische situatie op dat moment voorzienbaar is dat hij beperkingen gaat ondervinden bij het normale gebruik van de woning. Deze bepaling biedt dan een grond om geen woonvoorziening toe te kennen. De Wmo 2015 geeft ten aanzien van de voorzienbaarheid niet meer ruimte dan onder de Wmo 2007. Er mag nog steeds niet van een inwoner gevraagd worden dat hij reserveert of andere maatregelen treft om te voorkomen dat toekomstige onzekere gebeurtenissen in zijn gezondheidstoestand als gevolg van het ouder worden, leiden tot een beroep op de Wmo (CRvB 22-08-2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2603).

Lid 5 onder a
Het college kan in beginsel slechts een maatwerkvoorziening toekennen als deze langdurig noodzakelijk is. Onder de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 betekent “langdurig noodzakelijk” dat de inwoner een voorziening voor een langere periode nodig heeft en niet alleen tijdelijk of voor korte duur.
Een voorziening is langdurig noodzakelijk als:
- de beperking langer blijft bestaan, en
- de inwoner daardoor voor langere tijd hulp of een hulpmiddel nodig heeft.

Wel langdurig noodzakelijk wanneer er sprake is van:
- Een blijvende lichamelijke beperking.
- Een chronische ziekte.
- Structurele beperkingen bij zelfredzaamheid.

Niet langdurig noodzakelijk bijvoorbeeld:
- Een gebroken been dat over 8 weken geneest.
- Tijdelijke revalidatie.
- Kortdurende overbelasting.

De Wmo is bedoeld voor structurele ondersteuning. Voor kortdurende of medische zorg is vaak een andere regeling bedoeld, zoals de Zorgverzekeringswet.
Wanneer er sprake is van hulp bij het huishouden, begeleiding of collectief vervoer geldt deze regel niet. Soms kan kortdurende ondersteuning voldoende zijn om de inwoner weer zelfstandig te laten functioneren (eigen kracht).

Wat langdurig noodzakelijk is, is afhankelijk van de concrete situatie. Het kan gaan om twee maanden, bijvoorbeeld bij mensen die in een terminaal ziektestadium verkeren. Het kan ook gaan om veertig jaar, in situaties waarin de beperking bijvoorbeeld aangeboren is en stabiel van aard is. Kenmerkend is in beide situaties dat de ondervonden beperking, naar de stand van de medische wetenschap, op het moment van de aanvraag onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten in de situatie van de inwoner. Hierbij is de prognose dus van groot belang. Zegt de prognose dat de inwoner na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen kan functioneren, dan mag het college van een kortdurende noodzaak uitgaan. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering in de toestand periodes van terugval opvolgen, kan echter uitgegaan worden van een langdurige noodzaak. De medisch adviseur speelt een belangrijke rol bij het

antwoord op de vraag of al dan niet sprake is van een langdurige noodzaak voor de betreffende voorziening. Voor langere tijd betekent in ieder geval dat wie tijdelijke beperkingen heeft, bijvoorbeeld door een ongeluk, terwijl vaststaat dat de handicap van voorbijgaande aard is, niet voor bepaalde voorzieningen in het kader van deze verordening in aanmerking komt. Inwoner kan dan meestal een beroep doen op hulpmiddelen via de zorgverzekeraar in het kader van de Zorgverzekeringswet. Waar precies de grens ligt tussen kortdurend en langdurig verschilt per situatie. Het is, afhankelijk van de situatie, wel mogelijk om kortdurend huishoudelijke ondersteuning, begeleiding of collectief vervoer in te zetten.

Lid 5 onder b
Dit lid is opgenomen om te bepalen dat alleen personen die ingezetene zijn van de gemeente Vlieland en daar hun hoofdverblijf hebben, in aanmerking kunnen komen voor een maatwerkvoorziening ter compensatie van beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie.

Lid 6 onder a
Deze afwijzingsgrond is bedoeld voor situaties waarin gebruikte materialen voor problemen zorgen of als de ondervonden problemen te wijten zijn aan achterstallig onderhoud of aan de omstandigheid dat de woning niet voldoet aan de geldende wettelijke eisen. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt als de inwoner goede pogingen heeft ondernomen om de gebreken door de verhuurder weg te laten nemen. Een uitzondering is ook mogelijk als er gelet op de gezondheidstoestand van de inwoner geen zicht is op opheffing van de gebreken binnen een redelijkerwijs aanvaardbaar tijdsbestek.

Lid 6 onder b
Het college treft alleen een voorziening in of aan een woning waar de persoon met beperkingen zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft. Dit betekent dat als de inwoner over meerdere woningen beschikt, er maar één woning wordt aangepast. Dit kan alleen anders zijn als sprake is van co-ouderschap. In dat geval kan een inwoner twee hoofdverblijven hebben, namelijk in de woning van zowel moeder als vader.

Lid 6 onder c
Op basis van deze bepaling hoeft het college geen woningen aan te passen aan de beperkingen van een tijdelijk verblijvende bewoner. Hierbij kan gedacht worden aan het verblijf in hotels/pensions, tweede woningen, vakantie- en recreatiewoningen. Wel moet de gemeente in deze situaties voldoen aan haar compensatieplicht. Dit kan door het bieden van een alternatieve oplossing, zoals een verhuiskostenvergoeding. Het categorisch uitsluiten van aanpassingen in woonruimten die niet geschikt zijn voor permanente bewoning, is toegestaan volgens rechtbankuitspraken (ECLI:NL:RBARN:2008:BH0126 en ECLI:NL:RBROE:2010:BM6304).

Lid 6 onder d
Het college verstrekt geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten, anders dan de in deze bepaling genoemde voorzieningen. Dit is een verbijzondering van de bepaling in lid 4 onderdeel e dat de voorziening niet overwegend op het individu gericht is. Omdat de gemeente wel verplicht is om de beperkingen van de inwoner te compenseren, kan er in de situaties waarin een voorziening in de gemeenschappelijke ruimte wordt geweigerd, wel een verhuiskostenvergoeding worden verstrekt.

Lid 6 onder e
Als er in de verlaten woning geen problemen bij de zelfredzaamheid werden ervaren, is de verhuizing naar de nieuwe woning kennelijk de oorzaak van de problemen en is men dus verhuisd naar een ongeschikte woning. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling heeft voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden. Er wordt

een uitzondering gemaakt als een belangrijke reden voor de verhuizing aanwezig is. Daarbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of het aanvaarden van werk elders. De beoordeling of sprake is van een belangrijke reden is afhankelijk van een weging van alle feiten en omstandigheden die van belang zijn. Er is alleen sprake van een belangrijke reden die aanleiding vormt voor toewijzing van de voorziening als de inwoner geen in redelijkheid van hem te vragen mogelijkheden heeft om zelf voor een passende oplossing te zorgen (CRvB 21-05-2012, nr. 11/5321 WMO). Dit heeft de CRvB geoordeeld onder de Wmo 2007 (ECLI:NL:CRVB:2012:BW6810). Bij de beoordeling of er sprake is van een belangrijke reden, is dus van belang of de inwoner mogelijkheden had om zelf voor een oplossing te zorgen.

Lid 6 onder f
Als een inwoner verhuist, moet hij zoeken naar een zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling dat men een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor aanpassingen bij de gemeente indient. Met “verhuizen” wordt hier overigens niet alleen gedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die hier normaal gesproken aan voorafgaan, zoals het tekenen van een koop-, huur- of erfpachtcontract. Voor de toepassing van deze weigeringsgrond is het belangrijk dat de gemeente zicht heeft op de aangepaste of eenvoudig aan te passen woningvoorraad. Daarnaast moet de gemeente inwoners goed informeren over de gang van zaken bij dit soort verhuizingen. Alleen dan kan worden gemotiveerd dat sprake is van een verhuizing naar de voor de situatie van inwoner meest geschikte woning. Er is sprake van een omkering van de bewijslast indien inwoner verhuist vanuit een andere gemeente en zich niet vooraf tot het college heeft gewend om alternatieven te bespreken of om toestemming te vragen. Onder deze omstandigheden is het aan de inwoner om aan de hand van controleerbare gegevens aannemelijk te maken dat er geen geschikte woning beschikbaar was. Dit volgt uit CRvB 13-04-2011, nrs. 09/3047 WMO e.a.

Lid 7
Deze bepaling geeft de mogelijkheid om voor mensen die in een Wlz-instelling wonen (bijvoorbeeld een verpleeghuis), een uitzondering op het bepaalde in lid 6 te maken. Hun woning kan dan zo worden aangepast dat zij er op bezoek kunnen komen.

Artikel 12a. Zorgvuldige omgang met verstrekte voorzieningen
Dit artikel regelt de verantwoordelijkheden van de inwoner en het college ten aanzien van maatwerkvoorzieningen die door de gemeente worden verstrekt.
Van een inwoner mag worden verwacht dat hij zorgvuldig omgaat met een verstrekte voorziening en redelijke maatregelen neemt om verlies, diefstal, beschadiging of onnodige slijtage te voorkomen. Ook wordt van de inwoner verwacht dat schade, verlies, diefstal of defecten zo spoedig mogelijk worden gemeld aan het college of de door het college aangewezen uitvoerder.
Onder normaal gebruik vallen ook slijtage en technische defecten die ontstaan tijdens regulier gebruik van de voorziening. De kosten van noodzakelijk onderhoud, reparatie en vervanging van voorzieningen die door de gemeente in bruikleen zijn verstrekt komen in beginsel voor rekening van de gemeente. Hetzelfde geldt voor voorzieningen waarvoor in de verstrekking of bruikleenovereenkomst onderhoud en reparatie onderdeel uitmaken van de voorziening.
Anders ligt dit wanneer schade ontstaat door opzet, grove nalatigheid, verwijtbaar handelen of oneigenlijk gebruik van de voorziening. In dergelijke situaties kan het college de kosten van herstel, vervanging of waardevermindering geheel of gedeeltelijk verhalen op de inwoner.

Bij de beoordeling of sprake is van verwijtbaar handelen wordt rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval, waaronder de aard van de voorziening, de oorzaak van de schade en de mate waarin de inwoner maatregelen heeft genomen om schade te voorkomen.
Het artikel dient mede ter bescherming van publieke middelen en om ervoor te zorgen dat voorzieningen beschikbaar blijven voor inwoners die daarop zijn aangewezen.

Dit artikel vormt tevens een nadere uitwerking van de eigen verantwoordelijkheid van de inwoner bij het gebruik van maatwerkvoorzieningen.

Artikel 13. Besluit
Lid 2
Deze bepaling regelt dat van een inwoner wordt verwacht dat binnen 6 maanden de indicatie wordt 'verzilverd' door zich te melden bij de aanbieder of het pgb te besteden, tenzij dit redelijkerwijs niet mogelijk is. Dit om te voorkomen dat een indicatie veroudert en de situatie op termijn dusdanig gewijzigd is, dat eigenlijk een nieuwe beoordeling nodig is. Voldoet de inwoner niet aan deze voorwaarde, dan kan dit aanleiding zijn om de maatwerkvoorziening in te trekken.
De inwoner voldoet dan niet aan de voorwaarden verbonden aan de maatwerkvoorziening of het pgb (artikel 2.3.10 van de wet).

Artikel 14. Inhoud beschikking
De inwoner moet op basis van de beschikking die hij ontvangt de informatie krijgen die nodig is om zijn rechtspositie te bepalen en te begrijpen. Hiervoor is nodig dat de beschikking de inwoner goed en volledig informeert. In dit artikel staat wat in ieder geval in de beschikking moet worden opgenomen.

Artikel 15. Regels voor een pgb
Lid 1
Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van de wet een pgb verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, is het college hier zelfs toe verplicht. Als de inwoner in aanmerking wil komen voor een pgb, moet hij op grond van deze verordening een budgetplan opstellen. In lid 1 van deze bepaling is aangegeven welke onderdelen in ieder geval opgenomen moeten zijn in dat budgetplan. Een aantal zaken volgen rechtstreeks uit de wet. De Wmo 2015 noemt in artikel 2.3.6. namelijk een aantal criteria om in aanmerking te kunnen komen voor een pgb. Deze criteria komen terug in het budgetplan en het college kan op deze manier toetsen of aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Het plan moet dus informatie bevatten over:
- pgb-vaardigheid;
- motivering;
- kwaliteit van zorg;
- kosten;
- de voorziening en de uitvoerder.

De inhoud van het budgetplan vormt de feitelijke basis van het besluit tot toekenning of weigering van het pgb. Wanneer het college een pgb weigert, zal het collegegemotiveerd uitleggen waarom het budgetplan onvoldoende is. De eis dat iemand het pgb verantwoord kan beheren wordt in de praktijk aangeduid als pgb-vaardigheid.

De beoordeling betreft bijvoorbeeld:
- administratieve vaardigheden;
- vermogen om contracten te sluiten;
- overzicht houden op zorgverlening;
- het voorkomen van misbruik.

Volgens jurisprudentie mag het college daarbij onder andere kijken naar:
- cognitieve vermogens;
- schuldenproblematiek;

- eerdere pgb-ervaring;
- aanwezigheid van een vertegenwoordiger.

Het college zal een pgb niet weigeren alleen omdat iemand zelf niet pgb-vaardig is, zolang een betrouwbare vertegenwoordiger dit kan overnemen.

Lid 2 Belangenverstrengeling
De bepaling dat een pgb niet wordt verstrekt wanneer de zorgverlener ook het beheer uitvoert, is juridisch bedoeld om afhankelijkheidsrelaties en misbruik te voorkomen.
Deze regel sluit aan bij landelijke beleidslijnen en uitspraken van de Centrale Raad van Beroep, waarin is geoordeeld dat:

- een zorgverlener die ook het budget beheert;
- de onafhankelijkheid van de budgethouder kan ondermijnen.

Lid 3
De verordening noemt expliciet kosten die niet uit het pgb mogen worden betaald.
Deze beperkingen zijn juridisch gebaseerd op het uitgangspunt dat het pgb uitsluitend bedoeld is voor ondersteuning zelf. De gedachte is dat het pgb een zorgbudget is.

Lid 4
De bepaling dat het pgb geen vrij besteedbaar deel bevat, betekent dat:

- elke euro moet worden verantwoord;
- betalingen alleen via de SVB lopen.

Dit vloeit voort uit het trekkingsrecht-systeem, dat landelijk is ingevoerd om fraude met pgb's tegen te gaan.

Lid 5
Het college kan de SVB vragen om betalingen tijdelijk op te schorten.
Dit is een beheersmaatregel, geen definitieve beëindiging van het pgb.
Daar zijn wel voorwaarden aan verbonden:

- er moet een duidelijk risico op onrechtmatige besteding zijn;
- de opschorting moet gemotiveerd zijn;
- de duur mag maximaal 13 weken zijn.

Tijdens deze periode kan het college bijvoorbeeld:

- onderzoek doen;
- informatie opvragen;
- herstelmaatregelen treffen.

Artikel 16. Onderscheid formele en informele hulp
Voor de bepaling van het pgb-tarief wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp. Voor formele hulp geldt het hogere pgb-tarief en voor informele hulp geldt een lager tarief. Dit sluit aan bij de systematiek die binnen de Wet langdurige zorg (Wlz) en Zorgverzekeringswet (Zvw) wordt gehanteerd.

Van formele hulp is sprake als de hulp verleend wordt in het kader van de uitoefening van een bedrijf of beroep. De hulp wordt dan verleend door een zorgaanbieder of door een zelfstandige hulpverlener (ZZP-er). Hierop geldt één (belangrijke) uitzondering en dat is wanneer de hulpverlener behoort tot het sociale netwerk van de inwoner. Bij hulpverlening door een persoon uit het sociale netwerk, is altijd sprake van informele hulp. Ook al gaat het om een hulpverlener die voldoet aan de criteria genoemd in lid 2 van deze bepaling; dan nog geldt dat in het kader van deze verordening als

informele hulp. De achtergrond daarvan is dat ook bijvoorbeeld familieleden of vrienden met een zorg-gerelateerd beroep of opleiding in eerste instantie een affectieve relatie hebben met de budgethouder. Dat is dan ook doorslaggevend voor het bijbehorende pgb-tarief.

Informele hulp is alle hulp die geboden wordt door personen uit het sociaal netwerk van de inwoner of door personen die niet beroeps of bedrijfsmatig ondersteuning verlenen.

De zorgverlener beschikt over een geldige VOG die passend is bij de aard van de werkzaamheden. Omdat er voor verschillende soorten ondersteuning verschillende screeningsprofielen van toepassing zijn.

Artikel 17. Hoogte pgb
Dit artikel regelt hoe het college de hoogte van een persoonsgebonden budget (pgb) vaststelt voor hulpmiddelen, woningaanpassingen, ondersteuning en vervoer. Uitgangspunt is dat het pgb maximaal gelijk is aan de kosten van de goedkoopst compenserende voorziening in natura (ZIN) die de gemeente kan inkopen. Als er geen contract met een leverancier is, wordt het pgb gebaseerd op een door het college goedgekeurde offerte. Bij tweedehands voorzieningen wordt gekeken naar de leeftijd van de aan te schaffen voorziening en wordt het budget naar verhouding vastgesteld.

Voor vervoer wordt het pgb berekend op basis van het regionale openbaarvervoertarief (basistarief plus kilometertarief), waarbij wordt uitgegaan van ongeveer 1500 kilometer per jaar binnen de woon- en leefomgeving.

Het pgb moet voldoende zijn om passende en kwalitatief goede ondersteuning in te kopen. Als het berekende bedrag daarvoor in een individueel geval onvoldoende is, kan het tarief worden aangepast zodat de voorziening bij minimaal één aanbieder kan worden ingekocht. Wanneer een budgethouder een zorgverlener in dienst neemt, kan het pgb zo nodig worden verhoogd met werkgeverslasten volgens de door de SVB gepubliceerde tarieven.

Het pgb wordt in die gevallen, indien noodzakelijk, verhoogd met de werkgeverslasten. Hierbij gaat het college uit van het hoge tarief. Dit tarief wordt (mede) gepubliceerd op de website van de SVB. Mocht het hoge tarief zijn gehanteerd en later blijken dat het lage tarief van toepassing is, dan wordt het verschil in tarief het daaropvolgende kalenderjaar door de SVB teruggestort aan de gemeente. Het verschil in tarief mag niet gebruikt worden voor andere zaken.

Voor ondersteuning gelden percentages van het ZIN-tarief: 75 - 80% voor formele hulp en 60 - 80 % voor informele hulp. De exacte tarieven worden door de Dienst vastgesteld in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning. Als een inwoner kiest voor een duurdere aanbieder dan het maximumtarief, betaalt hij of zij het verschil zelf.

Voor specifieke voorzieningen (zoals rolstoelen, vervoersvoorzieningen, woonaanpassingen, auto- en fietsaanpassingen en sportrolstoelen) geldt dat het pgb meestal wordt gebaseerd op het ZIN-tarief of, als dat ontbreekt, op minimaal twee offertes, waarbij de laagste offerte uitgangspunt is. Onderhoud, reparatie en verzekering kunnen onderdeel zijn van het pgb gedurende de technische levensduur van de voorziening.

Artikel 18. Financiële tegemoetkoming
Dit artikel regelt in welke gevallen een inwoner in aanmerking kan komen voor een financiële tegemoetkoming in het kader van de Wmo 2015.

Een financiële tegemoetkoming is een geldbedrag dat wordt verstrekt voor specifieke, noodzakelijk geachte kosten. Anders dan bij een maatwerkvoorziening in natura of een persoonsgebonden budget (pgb), is de tegemoetkoming bedoeld als bijdrage in concrete, aantoonbare kosten. Uitgangspunt is

steeds dat de tegemoetkoming een passende bijdrage levert aan de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner.

Het artikel beperkt de toepassing tot een aantal concreet omschreven kostensoorten.

Onderdeel a – Verhuiskosten en herinrichting
Een financiële tegemoetkoming kan worden verstrekt voor de kosten van verhuizing en herinrichting wanneer verhuizen de goedkoopst passende oplossing is om beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie op te heffen of te verminderen.

De hoogte van de tegemoetkoming is gebaseerd op
- marktonderzoek naar de gebruikelijke kosten van een verhuizing; en
- de normen van het Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting (Nibud) voor stoffering en inrichting.

Door aansluiting te zoeken bij objectieve en algemeen aanvaarde normen wordt rechtsgelijkheid bevorderd en wordt willekeur voorkomen. De tegemoetkoming is niet bedoeld als volledige vergoeding van alle denkbare kosten, maar als een redelijke bijdrage in noodzakelijke en gebruikelijke kosten.
Een eerste verhuizing vanuit het ouderlijk huis wordt in de regel **niet** vergoed vanuit de Wet maatschappelijke ondersteuning.
Het betrekken van een eerste zelfstandige woning valt onder de eigen verantwoordelijkheid.

Onderdeel b – Huurderving
In situaties waarin een aangepaste woonruimte beschikbaar moet blijven of waarin tijdelijke dubbele woonlasten onvermijdelijk zijn, kan gedurende maximaal zes maanden een financiële tegemoetkoming voor huurderving worden verstrekt.
De tegemoetkoming is gebaseerd op de werkelijke huurprijs van de betreffende woonruimte, inclusief de kosten voor gas, water en elektra. De termijn van maximaal zes maanden waarborgt dat de regeling tijdelijk van aard is en uitsluitend wordt ingezet om onredelijke financiële gevolgen te voorkomen.

Onderdeel c – Vervoerskosten (rolstoel)taxi
Indien een inwoner vanwege beperkingen geen gebruik kan maken van eigen vervoer of openbaar vervoer, kan een financiële tegemoetkoming worden verstrekt voor vervoerskosten per (rolstoel)taxi. Deze tegemoetkoming is bedoeld om participatie mogelijk te maken, bijvoorbeeld voor sociale contacten of deelname aan maatschappelijke activiteiten. Het college beoordeelt of de voorziening noodzakelijk en passend is, mede in relatie tot eventuele andere vervoersvoorzieningen.

Onderdeel d – Nadere vaststelling in Financieel Besluit
De concrete bedragen van de financiële tegemoetkomingen onder a tot en met c worden jaarlijks vastgesteld door de Dienst in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning.
Door de bedragen niet in de verordening zelf op te nemen maar in een afzonderlijk financieel besluit, kan flexibel worden ingespeeld op prijsontwikkelingen en beleidswijzigingen. Dit bevordert actualiteit en uitvoerbaarheid, terwijl de grondslag en voorwaarden in de verordening zijn verankerd.

Hoofdstuk 4: Bijdrage in de kosten
De gemeente mag van inwoners een bijdrage in de kosten vragen voor maatwerkvoorzieningen en algemene voorzieningen. In dit hoofdstuk zijn de regels over deze bijdrage in de kosten opgenomen.

Artikel 19. Bijdrage voor maatwerkvoorzieningen
Dit artikel regelt wanneer een inwoner een bijdrage in de kosten moet betalen voor een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo. In principe is een inwoner een bijdrage verschuldigd voor een voorziening in natura of een persoonsgebonden budget (pgb) zolang gebruik wordt gemaakt van de voorziening of gedurende de periode waarvoor het pgb wordt verstrekt.

Voor maatwerkvoorzieningen die worden verstrekt aan een minderjarige inwoner geldt geen eigen bijdrage. Wanneer deze inwoner tijdens de looptijd van de voorziening meerderjarig wordt, kan vanaf dat moment wel een bijdrage worden opgelegd, evenredig aan de resterende gebruiksduur van de voorziening.

Voor enkele voorzieningen wordt geen bijdrage gevraagd, namelijk bij financiële tegemoetkomingen en bij vervoer van en naar dagactiviteiten of kortdurend verblijf.

Voor collectief vervoer geldt een afwijkende regeling. De hoogte van de reizigersbijdrage wordt door de Dienst vastgesteld en vastgelegd in het Financieel Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 20. Hoogte bijdrage in de kosten
In dit artikel wordt de hoogte van de bijdrage geregeld die een inwoner betaalt voor een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo. Voor deze voorzieningen geldt een maandelijkse bijdrage volgens de landelijke regels uit de Wmo 2015, die van toepassing is op alleenstaanden en gehuwden gezamenlijk.

De bijdrage kan nooit hoger zijn dan de kostprijs van de voorziening. Voor een maatwerkvoorziening in natura is de kostprijs gelijk aan het bedrag dat de gemeente aan de aanbieder betaalt. Bij een persoonsgebonden budget (pgb) is de kostprijs gelijk aan de hoogte van het toegekende budget.

Voor beschermd wonen, maatschappelijke opvang en vrouwenopvang worden de bijdragen vastgesteld en geïnd overeenkomstig de daarvoor geldende wettelijke bepalingen en regionale afspraken. De gemeente Vlieland volgt hierbij het beleid van de centrumgemeente voor deze regionale voorzieningen.

Op grond van artikel 3.8. lid 3 van het uitvoeringsbesluit onder d is een rolstoel vrijgesteld van een eigen bijdrage.

Artikel 21. Herziening, intrekking, beëindiging en terugvordering van maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's
Het is belangrijk dat het college inwoners duidelijk informeert over de rechten en plichten die horen bij een maatwerkvoorziening of een persoonsgebonden budget (pgb). Ook wordt uitgelegd welke gevolgen er kunnen zijn als een voorziening onjuist wordt gebruikt of als sprake is van misbruik.
Van inwoners wordt verwacht dat zij veranderingen in hun situatie die van invloed kunnen zijn op de voorziening of het pgb direct melden aan het college. Dit helpt om te beoordelen of de ondersteuning nog passend is.
Het college kan een besluit over een maatwerkvoorziening of pgb herzien, beëindigen of intrekken als bijvoorbeeld onjuiste of onvolledige informatie is verstrekt, de voorziening niet langer nodig of passend is, de inwoner niet aan de voorwaarden voldoet, of de voorziening niet (meer) wordt gebruikt waarvoor deze is bedoeld. Ook bij langdurig verblijf in een instelling kan het besluit worden aangepast.
Wanneer een pgb niet binnen zes maanden wordt gebruikt voor de afgesproken ondersteuning, kan het worden ingetrokken. Bij opzettelijke misleiding kan het college het ten onrechte ontvangen bedrag geheel of gedeeltelijk terugvorderen.

Tot slot regelt dit artikel dat voorzieningen die in bruikleen zijn verstrekt moeten worden teruggegeven als het recht daarop wordt beëindigd.

Artikel 22. Opschorten van betalingen uit het pgb
Dit artikel beschrijft dat het college de Sociale Verzekeringsbank (SVB) kan verzoeken om betalingen uit een persoonsgebonden budget (pgb) tijdelijk op te schorten. Dit kan wanneer er een ernstig vermoeden bestaat van misbruik van het pgb of wanneer de voorwaarden die aan het pgb zijn verbonden niet worden nageleefd. De opschorting kan voor maximaal 13 weken plaatsvinden. Daarnaast kan het college de SVB vragen om de betalingen op te schorten wanneer een inwoner langer dan zes weken in een instelling verblijft en het pgb daardoor (tijdelijk) niet kan worden gebruikt.
De pgb-houder wordt altijd schriftelijk geïnformeerd wanneer het college de SVB verzoekt om betalingen op te schorten.

Hoofdstuk 5: Kwaliteit en veiligheid
De verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van voorzieningen ligt bij de gemeente en de aanbieders. De gemeente moet in de verordening regelen welke eisen worden gesteld aan de kwaliteit van voorzieningen, waaronder eisen met betrekking tot de deskundigheid van personen die de ondersteuning verlenen (artikel 2.1.3 lid 2 onderdeel c van de wet). Ook is de gemeente verplicht om in de verordening regels te stellen die een goede verhouding waarborgen tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit van de voorziening (artikel 2.6.6 van de wet). In dit hoofdstuk wordt hier invulling aan gegeven.

Artikel 23. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning
De gemeente moet in de verordening bepalen welke kwaliteitseisen worden gesteld aan de aanbieders van voorzieningen. Die eisen zullen ook betrekking kunnen hebben op de deskundigheid van het in te schakelen personeel (artikel 2.1.3 lid 2 onderdeel c van de wet).
De regering heeft benadrukt dat de kwaliteitseisen die de wet zelf stelt aan aanbieders (in de artikelen 3.1 e.v. van de wet) daarbij uitgangspunt zijn (zie Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, p. 135). De eis dat een voorziening van goede kwaliteit moet zijn, biedt veel ruimte voor gemeenten om in overleg met organisaties van inwoners en aanbieders te werken aan kwaliteitsstandaarden voor de ondersteuning.

In lid 1 zijn een aantal voor de hand liggende kwaliteitseisen uitgewerkt. Op grond van lid 3 kan het college dit verder uitwerken door nadere regels te stellen. Het in lid 4 genoemde jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek is verplicht op grond van artikel 2.5.1 lid 1 van de wet. Dit onderzoek kan zowel thematisch als voor alle voorzieningen zijn.

Artikel 24. Verhouding prijs en kwaliteit levering voorziening door derden
Algemeen
Ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan, is de gemeente verplicht om in de verordening regels te stellen (artikel 2.6.6, lid 1 van de wet). In artikel 5.4 van het uitvoeringsbesluit is uitgewerkt wat hierin van de gemeente wordt verwacht. Doel is dat een vaste of reële prijs wordt vastgesteld voor diensten die derden verlenen in opdracht van het college.

De verplichting in het uitvoeringsbesluit om een reële prijs te hanteren, ziet alleen op diensten. Het kan daarbij zowel gaan om diensten in het kader van een algemene voorziening als diensten in het kader van een maatwerkvoorziening. Het college moet bij de prijsstelling o.a. rekening houden met de continuïteit in de hulpverlening. Die specifieke eis geldt alleen voor diensten in het kader van een maatwerkvoorziening. In het uitvoeringsbesluit is uitgewerkt welke kostprijselementen de gemeente

in ieder geval moet meenemen om te kunnen spreken van een vaste of reële prijs. Die kostprijselementen zijn ook vermeld in deze verordening (lid 2 en 3 van artikel 24).

Voor de uitvoeringspraktijk zijn handreikingen over de normering van kostprijselementen beschikbaar die colleges en aanbieders kunnen toepassen om te komen tot een reële prijs.

Een vaste prijs of reële prijs wordt onder andere gebaseerd op de kosten van de personen die de ondersteuning verlenen. Hieronder vallen loonkosten en andere kosten van wettelijke verplichtingen ter zake van de arbeid. Als uitgangspunt geldt dat een aanbieder personen die de ondersteuning verlenen inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden. Het college moet zich dus een beeld vormen van de vereiste activiteiten en de daaraan verbonden reële kosten. Het college baseert een reële prijs vervolgens op de collectieve arbeidsovereenkomsten die door de aanbieder in de betreffende sector moeten worden gehanteerd. In Nederland zijn immers bij veel aanbestedingen de algemeen verbindend verklaarde bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten van toepassing. Daarmee gelden die bepalingen voor alle werknemers in de betreffende sector. Als op een persoon die de ondersteuning verleent geen collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing is, omdat het bijvoorbeeld gaat om een zelfstandige zonder personeel of een buitenlandse aanbieder (Europese aanbesteding), wordt van colleges evengoed verwacht een reële kostprijs te hanteren die qua arbeidsvoorwaarden gelijk is aan de positie van een werknemer en de wijze van kostprijsopbouw te motiveren.

Naast de kosten van de persoon die de ondersteuning verleent is een reële prijs gebaseerd op directe en indirecte kostprijselementen als een redelijke mate van overheadkosten, een voor de sector reële mate van niet productieve uren van de personen die de ondersteuning verlenen als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg, reis- en opleidingskosten, indexatie van loon en prijs binnen een overeenkomst en kosten als gevolg van gemeentelijke eisen zoals rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen.

Het vaststellen van een reële prijs door het college heeft pas effect als duidelijk is voor welk proces het college die prijs moet gebruiken. De vastgestelde reële prijs moet daarvoor zijn plaats te krijgen in de aanbestedingsprocedure en in de overeenkomst met de derde.

Het college moet de overheidsopdracht te gunnen op grond van het criterium van de economisch meest voordelige inschrijving (op grond van artikel 2.114, eerste lid, van de Aanbestedingswet 2012 en artikel 2.6.4, tweede lid, van de wet). Overigens kan het college in afwijking hiervan een overheidsopdracht niet enkel op grond van het criterium de laagste prijs gunnen (artikel 2.6.4 lid 3van de wet). Het college moet bij het criterium “economisch meest voordelige inschrijving” in de aankondiging van de opdracht bekendmaken welke nadere criteria hij toepast met het oog op de toepassing van dat criterium (artikel 2:115 van de Aanbestedingswet 2012). Die nadere criteria kunnen onder meer prijs en kwaliteit betreffen. De toepassing van het criterium “prijs” betekent dat de inschrijving met de laagste prijs het beste scoort op dat criterium. De vastgestelde reële prijs wordt opgenomen in de aankondiging of de aanbestedingsstukken als eis, zodat een inschrijving geen prijs bevat die lager is dan de vastgestelde reële prijs. De vaststelling van de reële prijs betreft een besluit van het college ter voorbereiding op een privaatrechtelijke rechtshandeling (gunningsbeschikking) waartegen geen beroep kan worden ingesteld (artikel 8:3 van de Awb). De reguliere rechtsbescherming bij aanbestedingsprocedures staat uiteraard gewoon open. Aan dit besluit moet een zorgvuldige afweging ten grondslag liggen (artikel 3:4 van de Awb). De inschrijvingen die niet voldoen aan de eis van de reële prijs zijn ongeldig. Het college moet ongeldige inschrijvingen ter zijde leggen, de betrokken ondernemers komen niet meer in aanmerking voor de gunning. Het artikel vormt dus een toetsingskader voor het gunnen van de overheidsopdracht voor maatschappelijke ondersteuning en vult deze bevoegdheden op grond van de Aanbestedingswet 2012 nader in op grond van artikelen 2.6.4 en 2.6.6 van de wet. Het is dus van belang om de reële

prijs goed en objectief te onderbouwen. Deze artikelen vormen een lex specialis ten opzichte van de algemene bevoegdheden van de Aanbestedingswet 2012.

Lid 1
In dit artikel wordt geregeld dat het college voor het leveren van een dienst door een derde, ofwel een vaste prijs vaststelt, ofwel een reële prijs vaststelt die geldt als ondergrens voor een inschrijving en het aangaan van een overeenkomst met de derde of die geldt als ondergrens voor de vaste prijs. In het geval het college een reële prijs vaststelt, is het mogelijk dat inschrijvers een hoger tarief dan de reële prijs neerleggen. Het is niet mogelijk een lagere prijs neer te leggen. Als het college een vaste prijs vaststelt, dan zal het tarief voor de inschrijvers gelijk zijn aan de vaste prijs.

Lid 2
Bij het vaststellen van de prijs moet het college rekening houden met de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de persoon die de ondersteuning verleent. Het college moet ook rekening houden met de continuïteit in de hulpverlening, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners. De invulling van de continuïteit van de hulpverleningsrelatie in financiële zin is nieuw voor de gemeente. De aanbieder die de opdracht gegund krijgt moet overleggen met de aanbieder die de opdracht tot dan toe had uitgevoerd over de overname van personeel. De gedachte is dat overname van personeel gemakkelijker verloopt als de gemeente een reële prijs betaalt voor de opdracht.

Lid 3
Het college moet de vaste prijs of de reële prijs voor diensten minimaal baseren op de in dit artikel genoemde kostprijselementen.

Lid 4
Hierin is een bepaling opgenomen over de prijs-kwaliteitverhouding van andere voorzieningen dan diensten, bijvoorbeeld hulpmiddelen. Artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit is hierop niet van toepassing.

Lid 5
Het college kan ten aanzien van de kwaliteit nadere regels vaststellen

Artikel 25. Meldingsregeling calamiteiten en geweld
De aanbieder moet bij de toezichthoudend ambtenaar onverwijld melding doen van iedere calamiteit die bij de verstrekking van een voorziening heeft plaatsgevonden en van geweld bij de verstrekking van een voorziening. Onder 'calamiteit' wordt verstaan een niet-beoogde of onverwachte gebeurtenis, die betrekking heeft op de kwaliteit van een voorziening en die tot een ernstig schadelijk gevolg voor of de dood van een inwoner heeft geleid. Onder 'geweld bij de verstrekking van een voorziening' wordt ondermeer verstaan ontucht met een inwoner en lichamelijk en geestelijk geweld jegens een inwoner, door een persoon die de ondersteuning verleent dan wel door een andere inwoner met wie de inwoner gedurende het etmaal of een dagdeel in een accommodatie van een aanbieder verblijft.
Het college wijst een of meerdere toezichthouders aan die toezicht houden op de naleving van de wet (artikel 6.1 van de wet). In aanvulling hierop regelt dit artikel dat het college een regeling opstelt over het doen van meldingen en dat de toezichthoudend ambtenaar deze meldingen onderzoekt en het college adviseert over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld.

Hoofdstuk 6: Waardering mantelzorgers
De gemeenteraad moet bepalen op welke manier het college zorgt voor een jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van inwoners in de gemeente. In dit hoofdstuk wordt hier invulling aan gegeven.

Artikel 26. Jaarlijkse waardering mantelzorgers
Deze bepaling gaat over de jaarlijkse blijk van waardering voor mantelzorgers Het moet gaan om mantelzorgers van inwoners in de gemeente (zie artikel 2.1.6 van de wet). Die mantelzorgers hoeven zelf dus niet in de gemeente te wonen. Verder is het begrip 'inwoners' breder dan alleen personen gebruik maken van Wmo-ondersteuning. Het kan ook gaan om personen die zich ooit gemeld hebben, maar waar geen Wmo-voorziening is uitgekomen. Wellicht mede dankzij de inzet van de mantelzorger. Ook die mantelzorgers kunnen in aanmerking komen voor een jaarlijkse blijk van waardering. Op dit moment bestaat het mantelzorgcompliment voor mantelzorgers vanaf 18 jaar uit een bedrag dat jaarlijks wordt vastgesteld. Jonge mantelzorgers < 18 jaar krijgen geen geldbedrag maar een compliment in natura toegekend.

Hoofdstuk 7: Klachten en medezeggenschap
Dit hoofdstuk bevat een verplichting voor de aanbieders om te beschikken over een regeling voor de afhandeling van klachten en voor de medezeggenschap van inwoners. Ook wordt er invulling gegeven aan de manier waarop ingezetenen, waaronder inwoners en hun vertegenwoordigers, inspraak hebben in de uitvoering van de wet door de gemeente.

Artikel 27. Klachtregeling
Deze bepaling regelt hoe klachten van inwoners over de uitvoering van de Wmo worden behandeld en wie daarvoor verantwoordelijk is.

Het college stelt een regeling vast voor de behandeling van klachten die betrekking hebben op de werkwijze van de gemeente. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om de afhandeling van meldingen, verzoeken en aanvragen. Op deze klachten is hoofdstuk 9 van de Awb van toepassing. Dit hoofdstuk bevat algemene regels voor een zorgvuldige behandeling van klachten door bestuursorganen. Aanbieders van voorzieningen zijn verplicht om zelf een regeling vast te stellen voor de afhandeling van klachten over hun dienstverlening. Inwoners die ontevreden zijn over de ondersteuning die zij ontvangen, kunnen zich hiervoor rechtstreeks tot de aanbieder wenden.

De Dienst houdt toezicht op de naleving van deze verplichting door aanbieders. Dit gebeurt onder meer via periodieke overleggen met aanbieders en door jaarlijks een cliëntervaringsonderzoek uit te voeren. Op deze manier wordt bewaakt dat klachten zorgvuldig worden afgehandeld en dat de kwaliteit van de ondersteuning op peil blijft.

Artikel 28. Medezeggenschap
In de verordening moet staan voor welke voorzieningen een regeling vereist is voor medezeggenschap van inwoners over voorgenomen besluiten van de aanbieder die voor de gebruikers van belang zijn (zie artikel 2.1.3 lid 2 onder f van de wet). Dit is uitgewerkt in lid 1 van deze bepaling.
In lid 2 staan een aantal instrumenten die de Dienst kan inzetten om te zorgen dat de verplichting tot medezeggenschap door aanbieders goed wordt uitgevoerd.

Artikel 29. Betrekken van ingezetenen bij het beleid
Dit artikel geeft uitvoering aan de verplichting in artikel 2.1.3 lid 3 van de wet om in de verordening te bepalen op welke manier ingezetenen worden betrokken bij de uitvoering van de wet. De inspraak geldt voor alle ingezetenen. Dit is uitdrukkelijk de bedoeling van de wetgever, omdat iedereen op enig moment aangewezen kan raken op ondersteuning. Inbreng van inwoners en hun vertegenwoordigers wordt echter extra aangestipt. Zij weten door hun ervaring immers als geen ander welke drempels er zijn en hoe deze weggenomen kunnen worden. Daarom is het van belang dat zij al vanaf het begin van de beleidsontwikkeling volledig worden betrokken. Daarbij moet onder andere gelet worden op de diversiteit van de doelgroep.

Met lid 3 wordt het aan het college overgelaten om de exacte invulling van de medezeggenschap vorm te geven.

Hoofdstuk 8: Overgangsrecht en slotbepalingen

Artikel 30. Geen bepalingen
Dit artikel biedt het college de mogelijkheid om in alle niet voorziene situaties te handelen naar bevind van zaken.

Artikel 31 Pilot
Dit artikel biedt het college de mogelijkheid om tijdelijk te experimenteren met nieuwe werkwijzen binnen de maatschappelijke ondersteuning. Het doel van een pilot is om te onderzoeken hoe de ondersteuning voor inwoners verbeterd kan worden. Om een pilot goed te kunnen uitvoeren, kan het college tijdelijk afwijken van bepaalde regels uit de verordening of de bijbehorende beleidsregels. Dit is alleen toegestaan als deze regels de uitvoering van de pilot belemmeren. Overige regels blijven onverkort van kracht. De afwijking vinden plaats binnen de grenzen van wet- en regelgeving.
Een pilot wordt altijd uitgevoerd op basis van een vooraf opgesteld plan. Het college stelt de raad vooraf in kennis van de voorgenomen pilot. Hiermee wordt geborgd dat de pilot zorgvuldig en transparant plaatsvindt. In dit plan wordt in ieder geval beschreven wat de pilot inhoudt, hoelang deze duurt en van welke regels tijdelijk wordt afgeweken. Een pilot heeft altijd een tijdelijk karakter en is bedoeld om te leren en te beoordelen of een nieuwe aanpak in de toekomst structureel kan worden toegepast.

Artikel 32. Hardheidsclausule, evenredigheid en nadere regels
In bijzondere gevallen kan het college ten gunste van de inwoner afwijken van de bepalingen van deze verordening (niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen). Zo nodig wordt hierbij advies ingewonnen. Afwijken kan alleen maar ten gunste, en nooit ten nadele van de betrokken inwoner. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule betreft een uitzondering en geen regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.
In lid 3 wordt verwezen naar het evenredigheidsbeginsel. Dit beginsel bepaalt dat de nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen voor een belanghebbende, artikel 3.4 lid 2 Awb.

Een besluit mag dus wel nadelige gevolgen hebben voor belanghebbende (bijvoorbeeld het intrekken van een voorziening) Deze nadelige gevolgen mogen niet onnodig veel leed veroorzaken.
In de verordening en de wet bestaan discretionaire bevoegdheden, herkenbaar aan het woord ”kan”. De toetsing aan het evenredigheidsbeginsel geldt voor alle besluiten die op een discretionaire bevoegdheid zijn gebaseerd.

- Het gaat dus over besluiten waarbij het bestuursorgaan beleidsruimte heeft en waarbij het rechtstreeks en zelf betrokken belangen moet afwegen en beoordelen.
- Geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid spelen een rol bij de evenredigheidstoets. De toetsing daaraan zal niet in alle gevallen op dezelfde manier (kunnen) plaatsvinden. De toetsing van het evenredigheidsbeginsel verschilt in elke situatie en er moet daarom een individuele belangenafweging plaatsvinden
- Vanwege proportionaliteit moet de drie stappen toets gevolgd worden.

De intensiteit van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel wordt bepaald door onder andere:

- de aard en de mate van de beleidsruimte van het bestuursorgaan
- de aard en het gewicht van de doelen van het besluit
- de aard van de betrokken belangen
- de mate waarin de belangen door het besluit worden geraakt

De toetsing zal intensiever zijn naar mate:

- de belangen zwaarder wegen
- de nadelige gevolgen van het besluit ernstiger zijn, of
- het besluit een grotere inbreuk maakt op fundamentele rechten

Artikel 33. Intrekking oude verordening en overgangsrecht

In dit artikel is het overgangsrecht geregeld. In lid 2 is duidelijk gemaakt dat bestaande rechten en plichten doorlopen, totdat een nieuwe beoordeling heeft plaatsgevonden. Op basis van lid 3 worden aanvragen die nog bij het college op grond van de verordening uit 2024 in behandeling zijn, op grond van de verordening uit 2024 beoordeeld. Tenzij toepassing van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2027 gunstiger is voor de aanvrager. Op basis van lid 4 wordt op bezwaarschriften tegen een besluit op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Vlieland 2024 beslist op basis van die verordening. Op basis van lid 5 kan hier echter van worden afgeweken als het voor de inwoner voordeliger is om op basis van de nieuwe verordening te beslissen.

Artikel 34. Inwerkingtreding en citeertitel

Dit artikel bepaalt de inwerkingtreding van deze verordening en legt vast hoe de verordening wordt aangehaald.